CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

"Jesus Christ is the same yesterday, and to day, and forever." Heb. 13 : 8

AUGUST 14th, 1959-No. 409-10 PAGES • P.O. BOX 312, ST. B. HAMILTON, ONT.

14th YEAR of PUBLICATION
Authorized as Second Class Mail, Post office Department, Ottawa, Ontario.

Strijd om het bestaan?

In een boekje, waarvan de titel in dit verband er niet toe doet, schrijft een Nederlandse predikant, wiens naam hier ook wel onvermeld mag blijven over een bakker, en om die bakker gaat het ons nu juist. Er wordt veel geschreven over boeken en boekjes en ook veel over dominees, maar heel weinig over bakkers.

Welnu, deze bakker komt of kwam volgens het verhaal elke morgen omstreeks tien uur een straat binnenrijden met zijn broodkar, met een brede glimlach en met een groep kinderen. De kinderen zitten op de kar en op z'n schouders.

Maar als de deur, waarvoor hij stilhoudt, opengaat, schudt de bakker met één geniaal gebaar alle kinderen tegelijk van zich en z'n wagen af. En dan gebeurt er wat in die straat en in de huizen van die straat. Want deze bakker bezorgt niet alleen brood, bruinbrood en "halfjes wit" maar deze bakker bezorgt tevens blijdschap en een glimlach door de manier, waarop hij zijn klanten aanspreekt. Elke dag heeft hij wat nieuws en voor elke klant heeft hij wat anders, maar altijd is het een zonnestraaltje, dat hij bezorgt, tegelijk met zijn broodjes.

Er is een zieke in de straat, die elke dag om half tien al naar hem begint uit te zien en als hij de straat uitrijdt, staat hier en daar nog iemand door het raam hem na te kijken. Zijn glimlach blijft nog minstens een half uur in de straat hangen . . .

* * *

Wat is dat nu voor een bakker? De dominee, die het boekje schreef, zegt dat wat die bakker deed, practisch christendom heet, en dat de dominees, van wie soms alleen de sigarenrook blijft hangen, er een voorbeeld aan kunnen nemen. Het moet velen in die straat overkomen zijn, dat die glimlach precies op tijd kwam; men wilde zich juist overgeven aan een zwaarmoedige stemming of capituleren voor de duivel van de prikkelbaarheid — en daar kwam de bakker alle boze geesten wegdrijven met zijn evangelische glimlach . . .

We weten wel zeker, dat hiermee niet bedoeld wordt, dat alle bakkers naar dit voorbeeld de mensen aan het glimlachen moeten brengen. Maar het is duidelijk, dat het mogelijk is, op deze manier iets meer te doen dan alleen maar broodbezorgen.

Een jonge man in Canada, die ook broodbezorger was, vroeg mij eens, hoe hij nu in zo'n baan de Here Jezus kon dienen. Wonderlijk genoeg gaf hijzelf het antwoord, door te vertellen van een collega, die opvallend vriendelijk was en die altijd zonder aarzeling durfde te spreken over de Heiland. Die broodbezorger deed dus iets meer dan alleen maar broodbezorgen; hij was een getuige van Jezus Christus.

Er wordt af en toe wel eens gezegd, dat Jezus voor de opbouw van Zijn Koninkrijk ook bakkers nodig heeft en monteurs, en landarbeiders. Maar dan toch zeker niet om alleen maar brood te bezorgen, of schroeven aan te draaien of koeien te melken?

Broodbezorgen kan een heiden ook, maar een stukje Koninkrijk bezorgen kan alleen maar een gehoorzame onderdaan van het Koninkrijk. Als we 's morgens met het werk beginnen, dan komt het er op aan, dat we weten, wat de baas, de company of de fabriek van ons verlangt, maar het komt er net zo goed en nog meer op aan, dat we weten, en ook doen, wat de Heiland ons wil laten doen.

Ons geloof belijden, dat moeten we, en daar zijn we niet mee klaar, als we in de beslotenheid van de kerk belijdenis des geloofs hebben afgelegd. "Gij zult Mijne getuigen zijn", zet Jezus en daarvoor heeft hij bakkers en metselaars en machinisten nodig. Stel U voor, dat het getuigen van Jezus alleen maar was opgedragen aan de predikanten, de zendeling, de evangelisten en de vrome-stukjes-schrijvers, dan kwam het nooit op verscheiden plaatsen waar Jezus het wil hebben. Hoe zouden dan de mensen, die niet naar de kerk gaan en geen christelijk blaadje lezen, de Boodschap moeten horen? Dat moet U doen. Daar hebt U Uw baan voor.

Nee, nu wordt het toch wat te gek. Mijn baan heb ik, om er voor mijn gezin een bestaan mee te verdienen. Ik moet zien vooruit te komen in de wereld en ook nog wat weg te leggen voor de oude dag, nietwaar?

Jezus dacht daar blijkbaar anders over. Hij zei: Zoekt eerst het Koninkrijk Gods. Wees niet bezorgd voor later en wees niet bezorgd voor je bestaan, of er wel genoeg te eten zal zijn, of dat er zoveel dure kleren nodig zijn. Uw hemelse vader weet, dat je die dingen nodig hebt en Hij zorgt voor U. Want naar al zulke dingen gaan de gedachten en de zorgen van de ongelovigen uit, maar als jij maar gehoorzaam wilt werken en getuigen van het Kokrijk Gods, dan zullen al die dingen je toegeworpen worden.

* * *

Het is echt de moeite waard, om deze radicale leer nog eens aandachtig na te lezen in Mattheus 6 Lukas 12. De beloften die daar staan, zijn niet op verschillende manieren uit te leggen, en de bevelen evenmin. Wie begint met "Jamaar . . . " kan dit gedeelte net zo goed uit zijn bijbel schrappen, want het zegt hem niet meer dan een uitspraak van een groot leraar uit lang vervlogen dagen, onverschillig of die leraar Jezus heet of Confusius, het is dan alleen maar een interessante uitspraak, zonder enige kracht voor vandaag, zonder Goddelijk gezag.

Het zou heel wat gemakkelijker aan te nemen zijn, als we konden zeggen, dat Jezus bakkers en slagers en boeren en drukkers nodig heeft, om geld te verdienen en flink bij te dragen voor "de dingen van het Koninkrijk" zoals Kerk en School en Zending, enz. Maar daarvoor heeft Jezus ons helemaal niet nodig. Hem is gegeven alle macht in hemel en op aarde en alle rijkdom.

Als wij meer geld verdienen dan hoogst noodzakelijk is voor ons bestaan, dan is dat alleen maar een extra zegen en dan geeft God ons daarin een mogelijkheid om praktisch christendom ook met onze beurs te betrachten. Maar we weten wel, dat gehoorzaamheid beter is dan offerande, en ook moeilijker. Want daar komt verdrukking aan te pas. Jezus heeft gezegd, dat wij in de wereld

(Zie verder pag. 2)

Een erfenis maakt blij, al begrijpen de kleintjes niet direct, hoe geweldig het wel is. Trouwens, wie zou ten volle beseffen wat er in het Testament staat, als we de Bijbel bedoelen? Om de kleintjes er van te vertellen, zijn in tal van plaatsen deze Vacantie Bijbelscholen gehouden en dit plaatje geeft een beeld van zo'n activiteit in Blenheim, Ontario, waar onze medewerkster voor de Vrouwenpagina Mrs. A. Wagenaar (tweede van rechts) met Miss Hilda Nauta (tweede van links) de teachers waren. De kinderen rondom een uitbeelding van de barmhartige Samaritaan zijn v.l.n.r. Wendy Pilon, Tony Vyn, Mac Jewell, Wendy Singor en Ann Groenewegen.

Direct nadat Koningin Elizabeth in Engeland was teruggekeerd van haar reis door Canada werd bekendgemaakt, dat zij haar derde kind verwacht. Dit bericht werd ook in Canada met veel vreugde en hartelijkheid begroet en men denkt met des te meer sympathie aan haar, die zo'n vermoeiende tocht door dit land maakte. Vlak voor haar vertrek uit ons land benoemde zij tot Gouverneur Generaal van Canada in de plaats van Rt. Hon. Vincent Massey Generaal Majoor George Vanier, de eerste Rooms Katholiek die deze eer te beurt valt. Generaal Vanier (links) is 71 jaar oud.

Dure vriendelijkheid

Met grote opluchting hebben velen kennis genomen van het bezoek van de Russische Premier Nikita Khrushchev aan President Eisenhower van de Verenigde Staten. Voordat dit bezoek werkelijkheid is werd ermee de indruk reeds gewekt, dat het best nog wat kan meevallen met die politieke spanningen in de wereld. Een leidinggevend Canadees blad, de Financial Post, schreef vorige week dan ook, dat Khrushchev best te gebruiken was in de omgang.

Anderen echter zien hierin de beste reclamestunt, die de Communisten ooit hebben weten te bedenken. Zij voeren aan, dat in een gesprek tussen de vrije landen van het Westen en het blok van Sovjet staten alleen de eersten van toegeven weten en dus altijd aan het kortste eindje trekken. Hoe zit dat nu, wat steekt er achter dit bezoek van de Russische leider?

Wij geloven, dat het in dit verband erg belangrijk is, om in gedachten te houden, wat onlangs ook in ons blad werd geschreven, n.l. dat het Communisme een religie, een godsdienst is en dus veel meer dan alleen maar een economisch of politiek stelsel.

Dit is vooral voor de Amerikanen en Canadezen moeilijk te begrijpen. In deze landen is men gewend aan een politiek, die bepaald wordt door de omstandigheden en door economische regels. Inplaats van zich dwars door alles heen star vast te houden aan bepaalde idealistische principles, let men eenvoudig op datgene wat een heldere kijk op het praktische leven hen voor het ogenblik voorschrijft.

Daarom verwachten velen ook, dat de Russen, die tenslotte ook maar gewone mensen zijn en geen barbaren, op dezelfde manier eieren voor hun geld zullen kiezen, als hen maar duidelijk gemaakt kan worden, hoe de zaken precies staan. Men juicht daarom het bezoek van Khrushchev zo van harte toe,omdat men hoopt dat de Russen door zulke bezoeken de ogen geopend zullen worden voor vele dingen, die ze nu niet weten en dan komt de rest later vanzelf in orde.

Wij geloven, dat dit een illusie is. Dat de Russen zo weinig van het Westen schijnen te weten is niet maar een kwestie van een tekort aan mogelijkheden om wat meer algemene ontwikkeling op te doen. Trouwens, het is de vraag of de gemiddelde Amerikaan meer van Rusland afweet, dan de Rus

Evangelist Nikita

van Amerika. Maar veel belangrijker is, dat de Russen, althans de Communisten, de religie van het socialisme door dik en dun trouw blijven en in hun hart alleen maar daarvoor ware belangstelling hebben. Hier kan men ze vergelijken met fanatieke volgelingen van welke religie ook, misschien wel het beste met de Jezuieten, omdat ook de Rus de mening huldigt dat het doel de middelen heiligt.

En als voor het grote doel van de wereldrevolutie een bezoek aan Washington als middel kan dienen, dan bestaan er voor Khrushchev geen persoonlijke of nationalistische of traditionele bezwaren; dan is hij bereid, zijn godsdienst tot het uiterste te dienen en dan is hij ook bereid om in Washington vriendelijk te zijn. Alleen, hij zal niet bereid zijn om zijn geloof te verloochenen of op enigerlei wijze water in de wijn te doen, waar het de dingen raakt van de religie van de wereldwijde verbreiding van het Communisme.

Als U dit wat ouderwets of reactionair in de oren klinkt, mogen wij U verwijzen naar wat Dr. Frank Ancevich, een speciaal onderzoeker van het Communisme, dezer dagen in The Globe and Mail schreef:

Russia's deeply-rooted universal messianism, and the aspiration derived from it to give mankind its own idea, is the main dividing line between East and West, which cannot be so easily overcome by any summit meeting. Soviet Communism did not invent, but just inherited, the Russian messianic aspirations, and old national elements mingled with universal Communism to such an extent that today it is hardly possible to distinguish the one from the other. Soviet Communism conceives itself as a national mission and is tied with the old Russian idea of world redemption from the evils of decaying Western civilization. To use Dostoyevsky's memorable expression, "only universal happiness can give peace to

(Vervolg op pag. 2)

Geruisloze Omwenteling

Wanneer men zich bezig houdt met een studie van de Noord-Amerikaanse maatschappij ontkomt men dikwijls niet aan de indruk, dat er op dit Continent krachten aan het werk zijn die vrijwel onopgemerkt heenstuwen naar een wijziging in de sociale structuur. Het conflict tussen het bedrijfsleven en de moderne vakbeweging, dat steeds meer de gestalte van een strijd om de totale macht aanneemt, is daarvan slechts een verschijningsvorm. Het gaat in werkelijkheid veel meer om de vraag of het humanistische vrijheidsideaal een oplossing voor de moeilijkheden kan schenken.

Nog steeds zijn er velen die hieraan niet willen twijfelen. Zo schrijft bijvoorbeeld de Canadese historicus Bruce Hutchinson, dat de kracht van de Noord-Amerikaanse maatschappij gelegen is in de verdeeldheid tussen de verschillende levenskringen. Volgens hem heeft dit systeem ons behoed voor de overheersing van een bepaalde belangengroep. Hutchinson gaat hierbij uiteraard, in navolging van het economisch liberalisme, uit van de veronderstelling dat de gemeenschap zich naar een eigen individuele levenswet mag en moet ontplooien en dat de samenwerking tussen de levenskringen door de natuurwetten is geregeld en gewaarborgd.

De bekende Amerikaanse journalist Walter Lippmann blijkt evenwel in deze levensbeschouwing weinig vertrouwen te hebben als hij erop wijst, dat de belangen van het Amerikaanse volk niet aan het bedrijfsleven en de moderne vakbeweging mogen worden toevertrouwd, doch veeleer door de overheid moeten worden behartigd.

Als Calvinisten kunnen wij ons met laatstgenoemde opvatting verenigen, voorzover Lippmann bedoelt dat de overheid krachtens haar roeping verplicht is ook met betrekking tot de verhouding tussen de levenskringen naar recht en gerechtigheid te streven. We moeten er echter rekening mee houden, dat niet elke vraag naar overheidsingrijpen uit Christelijke motieven is ontsproten. Het is ook mogelijkheid dat men wellicht onbewust met de gedachte van de staatssouvereiniteit speelt.

Bruce Hutchinson blijkt hiervoor bevreesd te zijn. Hij gelooft namelijk dat vele mensen moe van de vrijheid zijn geworden en daarom de gemakkelijke weg van de staatsalmacht willen opgaan.

* *
*

Wij zijn bevreesd dat noch de voorstanders van het economische liberalisme, noch die van de staatssouvereiniteit ons een stap verder kunnen helpen. Beide beschouwingen handhaven immers tot elke prijs de menselijke autonomie en weigeren terug te keren tot de door God gegeven normen en verordeningen.

Het is overigens merkwaardig dat men in de huidige ontwikkeling in Noord-Amerika sporen kan vinden van het Europese denken in het verleden. Ook ten tijde van de Duitse wijsgeer Hegel (1770—1831) zocht men uit reactie op de natuurwetenschappelijke denkwijze over de economische natuurwet naar een methode die een einde zou maken aan de verbitterde strijd tussen de belangen-groepen. Hegel meende deze gevonden te hebben door ervan uit te gaan, dat pas in de Staat alle particuliere belangen tot het algemeen belang in volle harmonie worden verenigd. Slechts als staatsburger treedt de mens niet individualistisch doch als gemeenschapswezen op, en daarom is bij Hegel de Staat het Rijk der Vrijheid.

De mogelijkheid bestaat dat men in Noord-Amerika langzaam maar zeker eenzelfde richting gaat volgen. De geschiedenis laat namelijk ook zien dat de gedachte van de staatssouvereiniteit vooral wortel schiet in landen, waar de verwerkelijking van het humanistische vrijheidsideaal tot bandeloosheid en wanorde heeft geleid.

In dit verband is het leerzaam kennis te nemen van hetgeen Dr. A. Kuyper over deze kwestie heeft gezegd. Volgens hem zocht men, na de onhoudbaarheid van de idee der volkssouvereiniteit te hebben ingezien, zijn heil in de dusgenaamde staatssouvereiniteit. "Er ligt, zo zei men, in elke mens een natuurlijk saamhorigheid met die veelheid van mensen die hij zijn volk noemt. In de idee van het volk werkt alzo ongemerkt de drang om het volk steeds beter als een geheel in elkaar te doen sluiten. Zodra deze idee tot meerdere bewustheid komt, vervormt het volk zich dan ook tot een staat."

"Onder de macht van die staatsidee komt het volk tot steeds hogere eenheid. Het is dus de gemeenschap die de enkele almeer aan zich confronteert. De bijzondere belangen worden almeer in de algemene belangen opgelost. En zo ontstaat lieverlede die hoogste en die beste toestand, dat geheel het volk, als één wezen georganiseerd, de hoogste uiting van zijn gemeenschappelijke kracht aanwendt om het volksgeheel tot de hoogste staat van geluk op te voeren". (Gemene Gratie Dl. III pag. 79).

Dr. Kuyper tekent bij deze zienswijze aan dat noch op het standpunt van de Volkssouvereiniteit, noch op dat van de staatssouvereiniteit de zelfstandige positie van de Overheid, en daarnaast de zelfstandige positie van het volk, gered kan worden.

* *
*

Tegenover het afvallig denken mogen wij als Christenen de Wet van God als het enige geoorloofde cultuur-patroon stellen. Niet de natuurwetten of de ingeschapen levenswet vormen een licht op het pad van de Westerse cultuur, doch alleen het Woord van God, hetwelk duidelijk zegt dat elk vrijheidsstreven gericht moet zijn op het herstel van de scheppingsstructuur. In de verkondiging van deze waarheid ligt onze taak op alle levensterrein.

Men krijgt soms de indruk dat hierover onder Calvinisten verschillend wordt geacht. Nog steeds zijn er die zulk een grote betekenis aan de doorwerking van de Gemene Gratie hechten, dat zij soms tot een bedenkelijk cultuuroptimisme geraken en de noodzaak van het Christelijk getuigenis op het tweede plan plaatsen.

Men beroemt zich hierbij dikwijls op Dr. A. Kuyper, die de opvatting verwierp dat de Heilige Schrift ook voor de Overheid het enige en onmisbare licht op haar pad en de lamp voor haar voet zou zijn (Gemene Gratie Dl. III, pag. 67) en ten aanzien van de maatschappij van mening was dat de gemene gratie zich onder het volk allengs verder uitbreidt, het volk op hoger standpunt brengt en daardoor het maatschappelijke leven tot krachtiger ontwikkeling uitdrijft (id. pag. 77).

Wij weten dat Kuyper hierbij niet uitging van de natuurwetten, die automatisch alles in rechte banen houden, doch de gemene gratie, met handhaving van de totale verdorvenheid des mensen, veelmeer zag als een door God geschonken bijkomende genade. Zodra echter dit deel van Kuyper's gemene gratie leer uit het verband van zijn totale zienswijze wordt gelicht, is het gevaar niet denkbeeldig dat men in de praktijk van het leven ten aanzien van staat en maatschappij eenzelfde houding aanneemt als de humanisten.

Dr. Kuyper heeft er evenwel ook op gewezen dat een ieder verplicht is het licht van de openbaring Gods in Zijn Woord op te vangen en dat een ieder schuldig staat, die besluit en handelt, alsof deze openbaring niet bestond. Dit geldt volgens Kuyper bij elke maatschappelijke onderneming en dus ook voor een iegelijk die als magistraat of overheid door God met macht over mensen is bekleed. (id. pag. 134).

Afgezien van de vraag in hoeverre Dr. Kuyper zich met deze woorden heeft tegengesproken, geloven wij dat de Calvinisten in Noord-Amerika naar laatstgenoemde uitlating zullen moeten handelen.

Dave Valstar

ONS BESTAAN

(Vervolg van pag. 1)

verdrukking zullen hebben en soms vragen wij ons verbaasd af, waar die verdrukking dan toch wel te vinden is. Welnu, die is onder meer hier te vinden, dat we ons maar eens moeten gaan aanstellen zoals de bijbel ons dat leert, als een dwaasheid voor de wereld en een ergernis voor de religieuze mens, omdat wij ons dan gaan gedragen als kinderen, die een Vader in de hemel hebben en een Heer, die we spoedig terugverwachten.

* *
*

"Want hiertoe zijt gij geroepen, dewijl ook Christus voor ons geleden heeft, ons een voorbeeld nalatende, opdat gij Zijne voetstappen zoudt navolgen". (1 Petr. 2:21)

Kunt U zich dat indenken, een bakker in de voetstappen van Jezus en een boer, die het voorbeeld van de Heiland navolgt? Inderdaad, dat ergert sommigen en anderen vinden het dwaas, maar een keus is er niet. De mensen hebben Jezus vervolgd en zullen ook ons vervolgen. In deze moderne, beschaafde tijd wellicht niet meer met pijnbank en brandstapel, maar op z'n minst met een medelijdende glimlach en spottende opmerkingen, misschien zelfs wel met religieuze redeneringen en zogenaamde schriftuurlijke beschouwingen.

Jezus ging het land door, predikende en goeddoende, verkondigende dat het Koninkrijk Gods nabij gekomen is. Dat verlangt hij ook van ons, ieder op zijn eigen terrein: "Die in Mij gelooft, de werken die Ik doe zal hij ook doen" (Joh. 14:12).

Jamaar?

En mijn bestaan dan? Komt dat dan vanzelf terecht? Behoef ik dan niet meer te werken?

Het kan zijn, dat U dan niet meer met Uw handen behoeft te werken. Het is wel mogelijk, dat dit gebod U zo te pakken krijgt, dat de Heilige Geest U met dit Woord zo te pakken krijgt, dat U Uw baan er aan gaat geven om full time evangelist of zendeling te worden. U zou de eerste niet zijn. En dan zou U ook merken, dat het waar is, dat ons 'al deze dingen" toegeworpen worden. Maar dat merkt U evengoed als U bakker of fabrieksarbeider blijft, als U maar "eerst het Koninkrijk Gods zoekt". Want daarvoor heeft Christus ons nodig en "daartoe zijt gij geroepen".

Ad. O.

DURE VRIENDELIJKHEID

(Vervolg van pag. 1)

the Russian wanderer: he will never find rest in anything less . . for we see the whole world as our heritage."

Heel duidelijk komt dit ook tot uiting in een artikel in het leidende Russische tijdschrift Kommunist, getiteld "De Complete en Finale Overwinning van het Socialisme in de USSR". Hierin wordt gezegd dat de eerste wereldoorlog de Eerste Socialistische Staat in het leven heeft geroepen en dat de tweede wereldoorlog, die door het kapitalisme is ontstoken, deze staat niet heeft uitgeroeid, maar integendeel tot een wereldmacht heeft doen uitgroeien, zodat men op het ogenblik niet meer weet, of het Oosten het Westen bedreigt, of omgekeerd. Een derde wereldoorlog, zo die door de kapitalisten zou worden begonnen, zou ongetwijfeld eindigen met de wereldheerschappij van het Socialisme en zo het Westen al wijs genoeg mocht zijn om zo'n oorlog niet te ontketenen, dan zal na verloop van enige tijd het kapitalisme toch van binnen uit wel instorten, met hetzelfde eindresultaat . . .

Het tijdschrift gaf duidelijk te kennen, dat de Russen aan deze laatste manier verre de voorkeur geven, en mocht het bezoek van Khrushchev bevorderen dat de Amerikaanse publieke opinie gunstig over Ruslands leiders — met voorbijzien van de uiteindelijke Communistische oogmerken en methoden — zal worden, dan zal de glimlach van de voormalige mijnwerker op zijn Amerikaanse reis door de vrije wereld duur betaald worden.

Tenslotte is er nog een andere direct voordeel voor de Russen aan deze uitwisseling van belangrijke personen verbonden. Hierdoor wordt n.l. voor de hele wereld duidelijk, dat het Westen en met name Amerika beseft en toegeeft, dat de wereld in feite in twee kampen tegenover elkaar staat, Amerika en Rusland, elk met zijn eigen aanhang. Dit zal het voor vele, vooral jonge naties, moeilijker maken, in dit conflict neutraal te blijven. En wanneer deze Aziatische en Africaanse staten tot een keus gedwongen worden, dan is er opnieuw reden voor Khrushchev om vol zelfvertrouwen te glimlachen.

Ad. O.

CAVLINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone LI 5-4636
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $4.00 per year.
Published by Guardian Publishing Co. Ltd., Hamilton, Ont., on behalf of the Calvinist-Contact Publishing Association.

GEBREK AAN DE HEILIGE GEEST

Niet minder dan een reveil nodig

In de Generale Synode van de Gereformeerde Kerken in Nederland is een belangrijk rapport uitgebracht over het onderzoek, dat in opdracht van de Synode is ingesteld naar de stand van het geestelijk leven in deze kerken en daarmee in verband staande vragen van interne organisatie. Dit rapport bevat opzienbare uitspraken en ontdekkende conclusies en verdient ook onder de christenen van gereformeerde huize in Canada alle aandacht. Aangezien het volle rapport, bestaande uit een inleiding, een diagnose en een therapie onmogelijk in zijn geheel door ons gepubliceerd kon worden, hebben wij een uittreksel gemaakt, dat in grote lijnen de inhoud ervan weergeeft, met weglating van gedeelten, die speciaal op plaatselijke of kerkelijke punten de nadruk leggen. Het rapport kwam gereed door samenwerking van de deputaten met het Gereformeerd Sociologisch Instituut en met gebruikmaking van gegevens, verzameld in verschillende vroegere rapporten over het geestelijk leven der jeugd en van de kerk in de grote steden.

Het hoofdstuk over de diagnose valt uiteen in de volgende onderdelen:

Persoonlijk geestelijk leven

Uit het onderzoek naar het persoonlijk geestelijk leven blijkt dat de bijbellezing zich in gereformeerde kring voor het overgrote deel beperkt tot de schriftlezing aan tafel. De persoonlijke bijbellezing behoort niet tot het gereformeerde levenspatroon. Zelfs van de ambtsdragers leest slechts een vierde gedeelte regelmatig voor zichzelf de bijbel, de overigen zelden of nooit.

Vrijwel zonder uitzondering wordt in de gezinnen voor en na elke maaltijd gebeden en gedankt. Een gezamenlijk avondgebed komt weinig voor en is verdrongen door het persoonlijk avondgebed. Hoewel het onderzoek tot de conclusie leidde: "Deze mensen zijn bidders", menen de deputaten toch dat dit moeilijk in overeenstemming is te brengen met het feit dat slechts weinigen regelmatig elke dag bij de bijbel de gemeenschap met God zoeken en onderhouden.

Het besef van zonde en schuld is onder de gereformeerden in het algemeen een concrete werkelijkhied. Maar gebleken is dat dit besef vaak ook niet verder komt dan een theoretische kennis, en in lang niet alle gevallen ook werkelijk intens wordt beleefd. Over de zekerheid en blijdschap des geloofs zijn de getuigenissen zeer gunstig. Tegenover 49 ambtsdragers die menen dat de gedruktheid over de zonde in het gereformeerde leven op de voorgrond staat, zijn er 136 die oordelen dat dit met de blijdschap zo is.

Het onderzoek naar de verwachting van Christus' wederkomst leverde geen verblijdende resultaten op. De vraag of de gedachte hieraan leeft in de gemeenten werd door de ambtsdragers en predikanten resp. 46 en 1 maal bevestigd, 65 en 28 maal ontkennend, 92 en 22 maal met "weinig" beantwoord. Op grond van de interviews moest dan ook worden geconstateerd "dat de gereformeerde mens over het algemeen niet op het moment van de glorieuze wederkomst van de Heer der kerk zit te wachten". Slechts bij een kleine minderheid leeft een sterk verlangen "dat de wederkomst morgen, overmorgen, zo spoedig mogelijk zal geschieden".

Kerkelijk leven

Inzake het kerkelijk leven is gebleken dat er in de grote steden een vierde tot een derde deel der leden is dat zelden of nooit ter kerke gaat. Op het platteland ligt dit cijfer op 5 à 10 procent.

Het beeld dat werd verkregen van de beleving van de preek is weinig bevredigend. Verschillende onderwerpen werden genoemd die in de preek niet voldoende aan de orde komen. Daaronder zijn vooral maatschappelijke vraagstukken, praktisch christendom, levensstijl, cultuur, zondagsheiliging, wereldgelijkvormigheid, zonde, boetvaardigheid, bekering, christelijke barmhartigheid, naastenliefde, gemeenschap der heiligen, oecumene, eenheid der kerk, internationale politiek, oorlog en vrede.

Van de ambtsdragers laten 88 een voluit gunstig oordeel over de preek horen. Van het overige kerkvolk zegt een belangrijk deel — van de jeugd zelfs 45% — veel aan de preek te hebben.

Ten aanzien van de avondmaalsviering valt het op dat door de bediening van dit sacrament veel meer troost, zegen en blijdschap worden ontvangen dan door die van het Woord. Het avondmaal spreekt veel sterker en duidelijker aan dan de preek, betreffende de genade Gods in Jezus Christus voor zondaren.

Ten plattelande komt 82% van de belijdende leden, in Amsterdam bijna 60% geregeld ten avondmaal.

Bij de doopsbediening is dit anders. Meer dan "de halve gemeente zit er blijbaar vrij ongeïnteresseerd bij toe te kijken". De overigen menen te kunnen zeggen dat ze zich door de doopsbediening telkens weer voelen aangesproken. "Hetzij in de herinnering aan de eigen of der kinderen doop, of ook in de vreugde en troost in de verbonds-zegeling, of over het zo gedemonstreerde feit dat de Here Zijn kerk blijft bouwen; maar algemeen kan dit verschijnsel in onze kerken stellig niet genoemd worden".

Het oordeel over het huisbezoek is weinig minder dan vernietigend, al ontbreken de gunstige getuigenissen aangaande hierdoor ontvangen steun en zegen niet. Vooral de alleenstaanden en bejaarden waarderen het vrijwel zonder uitzondering zeer.

Over de kerkelijke activiteit werd voor het merendeel het oordeel "matig" uitgesproken. Herhaaldelijk valt de klacht dat het altijd ongeveer dezelfde mensen zijn die de arbeid doen.

Het is gebleken dat de vereenzaming in de kerkelijke samenleving toeneemt. "De gemeenschap der heiligen is in verval", aldus het rapport. Met de naastenliefde is het al weinig beter gesteld.

Het oordeel van niet-gereformeerden over gereformeerden is — volgens de geënquêteerden zelf —niet bepaald vleiend: te dogmatisch, te conservatief, bekrompen, fanatiek maar vooral eigengereid, eigenwijs, zelfverzekerd en ook schijnheilig, farizeïsch, kerkistisch.

De samenleving

Uit het rapportgedeelte over het leven in de verdere menselijke samenleving blijkt dat in ongeveer de helft van de gezinnen gedurende de jarenlange dagelijkse samenleving van ouders en kinderen nu eens het éne dan weer een ander aspect van het geestelijk leven wordt aangeroerd. Echter met de sexuele en huwelijksvoorlichting staat het aanzienlijk slechter dan met het geestelijk gesprek.

De vrije tijd wordt door de meeste jongelui thuis doorgebracht. Toch wordt een belangrijk deel van de vrije tijd ook buitenshuis doorgebracht. Films en bioscoop zijn opgenomen in het levenspatroon van de gereformeerde jeugd. Ook het dansen (de paardans) is niet meer volledig contrabande.

"Uit dit alles blijkt", aldus het rapport, "dat het traditionele normsysteem eigenlijk zo goed als doorbroken is. De anti-dansnorm houdt het lang uit. Dit zal o.a. wel samenhangen met het feit dat bij de dans de gevaren voor het sexuele leven als veel meer direct worden aangevoeld".

Van de gereformeerde jeugd tussen 16 en 24 jaar is naar schatting 35% lid van J.V. of M.V.

Ten aanzien van de studie wordt opgemerkt dat de gereformeerde jeugd tussen 16 en 24 jaar zeer druk bezig is met de verbetering van eigen positie door studie: "Het jonge gereformeerde leven legt er zich met alle macht op toe op de maatschappelijke ladder omhoog te komen".

Er wordt een vrij hoge leesactiviteit ontwikkeld. De lectuur van het dagblad is algemeen. Zij vult voor ouderen en eenvoudigen een flink deel van de avond. Een vrij groot aantal jongeren leest zelden of nooit een boek.

Volgens predikanten en verdere ambtsdragers staat het nogal gunstig met de steun die het geloof biedt in het werk en bij de verhouding tussen werkgevers en werknemers.

Hoewel de overgrote meerderheid der geënquêteerden zich antirevolutionair noemt is er geen grote politieke belangstelling. Van een politieke opvoeding in het huisgezin is praktisch geen sprake.

Réveil nodig

De therapie tot verbetering van het geestelijk leven is volgens de deputaten al in werking gekomen. De synode van Leeuwarden riep op om in de prediking en alle verdere ambtelijke arbeid het evangelie der verzoening meer centraal te stellen en "de verschraling van het geestelijk leven" komt in persoonlijke gesprekken, op conferenties, in de pers, in referaten en in de prediking herhaaldelijk aan de orde. Ook de organisatie van de kerk is op de helling gekomen: splitsing en decentralisatie.

"Toch mag", aldus het rapport, "hiermee, hoe verblijdend ook, niet worden volstaan. We hebben niet minder dan een réveil, een opwekking door de Heilige Geest, een ruimere toedeling van Zijn gaven en krachten nodig en als gevolg hiervan vernieuwing van hart en leven, van gezin en kerk".

Er zal vurig en aanhoudend moeten worden gebeden om de doorwerking van de Heilige Geest: "Dit gebed kan niet concreet genoeg wezen. Wij moeten precies aanwijzen, waarin wij de Heilige Geest bedroeven en Hem nodig hebben. Er is reden om zowel onze persoonlijke als gemeenschappelijke zonden met welomschreven woorden voor God te belijden".

Voor alle dingen is volgens de deputaten de algemene invoering noodzakelijk van een dagelijkse stille tijd in het persoonlijke leven van de kerkleden. Niet alleen 's zondags, maar ook op de werkdagen hebben wij ogenblikken nodig die gevuld zijn met persoonlijke bijbellezing, meditatie en gebed.

"Zede behoort het onder ons te zijn dat niemand de dag begint zonder eerst geknield gebeden te hebben": het kan niet juist geacht wanneer kerkleden van hun bed zomaar naar het land, de fabriek gaan of de gezinszorg weer op zich nemen, zonder God gegroet en de gemeenschap met Hem gezocht te hebben.

Betreffende de kerkgang wordt opgemerkt dat de kerk dubbel waakzaam moet zijn om de zondag voor verwereldlijking te behoeden.

Uit het onderzoek is gebleken, dat velen de prediking hebben neergehaald naar het horizontale vlak. Zij is voor hen niet veel meer dan een gewone, menselijke toespraak over religieuze onderwerpen. Maar op dit horizontale vlak mag de preek niet langer blijven staan. Zij moet meer worden een verticaal handelen van Gods Geest van bovenaf tot ons neer, dat wij zowel met verbazing als met ontzag doorleven zullen.

Erkend wordt dat de preek haar menselijke en daarom gebrekkige, onvolkomen, dus voor kritiek vatbare kant heeft. "Maar dit geeft niemand het recht aan deze onvolmaakte zijde van de prediking te blijven hangen. De kerk behoort de geloofskracht op te brengen hier doorheen te breken".

De ambten

"Er is misschien geen zonde die onder ons zo algemeen is", aldus het deputaatschap, "zo gedachtloos en zelfs zonder enige zelfbeschuldiging gedreven wordt, als de ongeestelijke, puur menselijke wijze waarop de kerkgang gemaakt wordt en de prediking bijgewoond wordt; en 't is hierom dat de deputaten op dit punt een diepingrijpende, hartgrondige bekering nodig achten".

Die prediking dient, zowel het gevaar van oppervlakkigheid als van wetticisme vermijdend, tot een dieper, zuiverder evangelisch schuldbesef op te voeden. Ook moet daarin een ruime plaats voor het eschatologisch element worden ingeruimd, en veel aandacht besteed aan de gemeenschap der heiligen, het onderling liefdesverkeer en de dienst aan de wereld.

Naast de prediking moet het pastoraat meer worden beoefend in het huisbezoek.

De ouderlingen zullen er zich voor moeten inspannen om de waardering voor hun ambt terug te veroveren door zich te oefenen in de verborgenheden van het geloof, door zich o.a. door middel van kerkelijke bladen op de hoogte te houden van wat in het kerkelijke leven omgaat; door vroomheid, bekwaamheid, ijver en liefde kunnen zij de eerbied van de gemeente als het ware afdwingen.

"Intussen dient de structuur van het ambt zelf zich te wijzigen. De ouderling is niet enkel de man die bij het hele gezin officieel op bezoek komt. Hij worde de vriend, de raadsman, van alle leden van het gezin met wier lief en leed hij meeleeft; terwijl dit wat losser, amicaler en frequenter contact er ten diepste op gericht moet zijn de zielen meer te brengen tot het geloof in en onder de leiding van de opperste Herder der kerk".

Het moet onbevredigend worden geacht dat het avondmaal in de kerken niet vaker wordt bediend.

Bij de opvoeding tot een zuiver, diep-kerkelijk besef moeten vooral twee kwaden worden bestreden. Aan de éne kant de kerkelijke onverschilligheid en aan de andere kant het kerkelijk absolutisme dat de instituaire vorm van de eigen kerk met het lichaam van Christus vereenzelvigt.

Gebrek

In de samenvattende diagnose wordt gesteld dat bij het oordeel over het geestelijk leven de aanduiding "matig" overheerst. De samenvatting is te lang om in haar geheel te citeren. Daarom slechts alinea's:

"Doordat het hart niet voortdurend op de Here gericht is, is meer dan eens de levensernst weg. De ijver slaapt. Een tamelijke hoog percentage kerkleden richt niets, maar dan ook niets uit in de dienst van kerk en koninkrijk. Hoewel onze kerken niet pas uit het heidendom gewonnen maar reeds lang gevestigde kerken zijn, dreigen zij een schare van onmondigen te worden die het Woord Gods niet kennen en niet in staat zijn dit zelfstandig te hanteren en in praktijk te brengen."

"Het blijkt dat de geest van de tijd ook bij ons binnengedrongen is en meer dan wij misschien weten of vermoeden bewust of onbewust ons leven beheerst".

De slotzin bevat in negen woorden een uiterst scherpe conclusie: "De kerk lijdt aan gebrek aan de Heilige Geest".

Lees Uw Bijbel

Uw bijbel is een Testament. Lees het niet als een notaris, maar als een erfgenaam.

(Uit: Op zoek naar het ware Geluk.)

De Canadese Cultuur

Onlangs hoorde ik iemand uiting geven aan zijn onbehagen over het leven in Canada met de opmerking dat hij die gezellige terrasjes op het Damrak in Amsterdam zo miste. "Je kunt hier eigenlijk nooit eens gezellig koffie drinken. Al wat je kunt doen is even vlug een coffeeshop binnenstappen en op een kale barkruk gaan zitten. Ik vertel je, wat ze hier in Canada missen is c u l t u u r!"

Ik weet echt niet of er onder onze immigranten in Canada nu zo heel velen zijn die vroeger zo van tijd tot tijd eens rustig op zo'n Damrak-terrasje een gezellig kopje koffie hebben zitten drinken, maar in ieder geval was wel duidelijk wat de man bedoelde. Hij zei het eigenlijk nog niet eens zo gek met zijn opmerking over het verschil tussen een Hollands terras en een Canadese coffeeshop. Alleen maar, of hij ook werkelijk door had waarover hij het had toen hij het woord cultuur gebruikte, dat staat nog te bezien. Nu is het woord en het begrip cultuur inderdaad niet zo heel erg gemakkelijk te omschrijven. We zullen ons er in dit artikel dan ook het hoofd maar niet over breken. Hoewel we wel degelijk iets over onze Canadese cultuur willen beweren.

Heeft Canada dan een eigen cultuur? En indien Canada een eigen cultuur zou hebben, is die dan typisch Canadees, met een eigen karakter, of is het alleen maar een mixture van wat Engelse, wat Franse en vooral Amerikaanse elementen? Ik heb nogal eens wat stemmen gehoord, speciaal van medechristenen uit de United States, die met een zeker pathos beweerden dat er van een eigen Canadese cultuur n a t u u r l ij k geen sprake was. Tussen Canada en de United States is er geen verschil. Of je nu daar leeft of hier, van een werkelijk verschil valt niets te bemerken. Het is immers dezelfde taal, het is dezelfde manier van leven, dezelfde gewoonten, dezelfde soort winkels en ja wat eigenlijk al niet meer! Het enige werkelijke verschil is dan dat Canada natuurlijk veel en veel minder mensen heeft en in de States alles en nog wat natuurlijk veel groter en grootser.

Wat op zulke antwoorden naar de vraag omtrent een eigen Canadese cultuur nu de beste reactie is weet ik eigenlijk niet recht. Zo'n reactie kan misschien het best gegeven worden op de manier van Farley Mowat in Maclean's van 6 Juni j.l. U hebt het waarschijnlijk gelezen in dat inderdaad Canadese magazine. Op een fel sarcastische manier stelt hij voor: "Let's apply for admission as the 51st state!" Uit de scherpe ironie waarmee hij schrijft wordt zijn bedoelen wel duidelijk. Laat Canada toch zichzelf zijn en laten we ons toch niet onder de voet laten lopen door onze grote buur. Een buurman is altijd nog iemand anders dan een familielid. Laten we toch aan het werk gaan om het eigene van Canada te bewaren en te intensiveren.

Heeft Canada dan iets eigens? Heeft Canada iets aparts, iets typisch en karakteristiek Canadees aan te bieden, zeg in de kunstbeoefening of in de wetenschap, de pers, de opvoeding? Is het niet werkelijk waar dat wat we hier in Canada bezitten in feite toch uit de States komt voor het overgrote deel?

Neem nu maar eens de pers. De dagbladen lijken als twee druppels water op die van de States. Het nieuws wordt op dezelfde wijze verwerkt, weergegeven, afgedrukt in Toronto als in zeg New York. Tot zelfs de comic strips toe is er een generale gelijksoortigheid. Is de Canadese krant niet een bleke copie van de Amerikaanse?

En is het niet zo dat de lezers van de magazines die ze in de drugstore kopen tegen het einde van de week niet eens meer realiseren dat de grote meerderheid van die bladen "uit den vreemde" komen, namelijk uit de United States? Staat een blad als Maclean's eigenlijk niet wat zielig alleen?

En als het nu zo is met de pers, zou het dan anders staan met de andere "cultuurgebieden"? Blaast Canada zich eigenlijk niet een beetje erg op wanneer het zou gaan spreken van een eigen cultuur? En een tweede vraag: is het voor ons Nederlandse immigranten nu eigenlijk wel van zulk een grote betekenis ons hierover druk te maken en ons hiervoor al te zeer te interesseren?

Laten we met die tweede vraag beginnen. Om die met een tegenvraag te beantwoorden. Wat doet U eigenlijk in Canada? Bent U hier om alleen maar geld te verdienen, een auto te kunnen rijden, een eigen huis te hebben, en een beetje verder van een mogelijke derde wereldoorlog of te zitten? Misschien — waarschijnlijk — is menigeen hierheen geemigreerd om een van deze redenen. Maar de vraag is nu of de redenen die tot emigratie bewogen moeten blijven gelden als persoonlijke doelstellingen voor wie hier eenmaal is. Moet een aannemen van het Canadees burgerschap straks uitsluitend een formaliteit blijven? En zou daarmee dan het proces der integratie zijn voltooid? Ieder verstaat dat een calvinist op deze laatste twee vragen beslist ontkennend moet antwoorden.

Het is aan ons om een deel van Canada te worden. Een eigen plaats in te nemen in het volk van Canada. Een plaats in verantwoordelijkheid. Niet maar zo'n beetje erbij hangend. Niet maar zo'n beetje vegeterend op de rest. Er is hier een roeping, en we gebruiken dat woord met voorbedachte rade en er zuinig mee omspringend. En wanneer in Canada het dan leeft om eigen identiteit te vinden en te bewaren, met name tegenover de United States, dan vraagt dat ons aller intense belangstelling. Dan moet het ons duidelijk voor de geest staan dat o o k w ij hierbij betrokken zijn. Ik ben geneigd zelfs te zeggen: j u i s t w ij ! De Calvinist heeft een eigen boodschap. Hij heeft een eigen geluid. Hij heeft een eigen stijl. Hij proclameert een eigen norm. Het is niet zijn norm. Het is de norm en de stijl en het geluid Gods. Juist in een land als Canada, waar, wanneer we hier van een eigen cultuur kunnen spreken, die cultuur toch altijd nog immatuur zal zijn, wordt de roeping van het Calvinistisch volksdeel, al zijn ze dan ook immigranten, ernstig benadrukt.

En nu nogmaals: heeft Canada dan een eigen cultuur? Heeft dit land, dat in feite zoals het nu er is nog niet eens een eeuw bestaat, iets eigens en aparts aan te bieden, zij het dan misschien nog wat onrijp en zwak? Julian Park heeft een aantal Canadese schrijvers bijeengebracht en hun bijdragen gebundeld uitgegeven onder de titel THE CULTURE OF CONTEMPORARY CANADA. In dit boek wordt de vraag naar Canada's cultuur beantwoord. En wel in een sterk positieve en bevestigende zin. Bekende figuren werken er aan mee. De Canadese componist John Beckwith, de directeur van het Department of Journalism aan de universiteit Carleton in Ottawa Wilfred Eggleston. Professor Edmond Gaudron van de Laval University. Professor John Irving van de Universiteit te Toronto en zijn collega's Millar Maclure en Macpherson. En nog meer illustere namen. Zij schreven achtereenvolgens over Canada's literatuur, Canada's kunst en muziek, het theater in Canada, de sociale wetenschap, de wijsbegeerte en de opvoeding in Canada, de natuurwetenschap en de cultuur van Frans Canada. En een buitengewone verdienste van dit boek is daarbij nog achter vrijwel ieder hoofdstuk de litteratuurlijst die attent maakt op specifiek Canadese boeken omtrent specifiek Canadese situaties, prestaties, problemen en nog heel wat meer. Dit is een rijk boek. Een werk om voor je plezier te lezen, maar tegelijkertijd om erin te studeren. En ieder hoofdstuk brengt het je bij: Canada h e e f t een eigen cultuur. Een cultuur, opgetrokken uit veel zondige elementen. Een cultuur onrijp en groen soms. Maar een cultuur die vraagt om cultuur-arbeiders. Niet zo maar een brok uit Frankrijk plus een brok uit Engeland en een heel groot stuk uit de United States, maar iets werkelijk eigens. Onze boekhandelaren zullen het U graag leveren, denk ik.

M. Vrieze

Schaamt U zich ook zo?

We kunnen onze ogen niet sluiten voor de werkelijkheid, we zijn inwoners geworden van een cultuurarm land, evenals deze raccoon, die er kennelijk moeite mee heeft, de realiteit te aanvaarden.

Maar er is geen reden om ons voor ons nieuwe vaderland te schamen; we moesten liever wat doen aan de opbouw ervan en dat wil nevenstaande artikel ons vertellen . . .

MARSKRAMER VAN HET EVANGELIE *]

Een man die sinds zijn jonge jaren Jezus heeft gediend als markt- en straatpredikant in Amsterdam vertelt in een boeiend boekje van zijn ervaringen als marskramer van het Evangelie.

En die ervaringen zijn de moeite waard, niet alleen om te genieten van de spannende, vaak humoristische verhalen uit de volkswijken van de grote stad, maar vooral omdat de schrijver, de heer N. Baas een speciale bedoeling met dit boekje heeft. Hij zegt het in zijn voorwoord: "Ik hoop dat het de liefde tot het werk der evangelisatie zal verlevendigen en bid van God, dat het hart van cen jonge man of vrouw, die dit eenvoudige boekje leest, bewogen zal worden, zich geheel aan de dienst des Heren te geven".

De schrijver spreekt bescheiden van "simpele ervaringen" maar het lijdt geen twijfel, dat deze simpele ervaringen een boodschap hebben, die evenmin als in het marktrumoer van het Amsterdam der dertiger jaren, in onze bewogen en gecompliceerde tijd zijn uitwerking zal missen.

Wie het evangelie van onze Here Jezus liefheeft, zal ook graag een boekje als dit, geschreven door een veteraan van het evangelie, lezen en herlezen. Het kan van groot belang zijn voor hen die zelf in de evangelisatie werkzaam zijn, dat wil dus zeggen voor ieder die zich Christen wenst te noemen.

Ad. O.

• *Marskramer Van Het Evangelie, door N. Baas. Uitgave T. Wever, Franeker.*

HI NEIGHBOURS

(Continued from page 7)

was this letter which he wrote:

"I do hereby certify that Mrs. Secord did in the month of June 1813 walk from her house near the village of St. Davids to De Cou's house in Thorold by a circuitous route of about twenty miles, partly through the woods to acquaint me that the enemy intended an attempt by surprise to capture a detachment of the 49th Regiment then under my Command, she having obtained such knowledge from good authority as the event proved. Mrs. Secord was a person of slight and delicate frame and made the effort in weather excessively warm, and I dreaded at the time she must suffer in health and in consequence of fatigue and anxiety, she having been exposed to danger from the enemy through whose lines of communications she had to pass".

The Canadian Government did not give any recognition to Mrs. Secord at the time of her exploit but in 1912 the monument in her honor was erected.

The Prince of Whales who visited Canada in 1860 and read her name on a petition was told of her brave deed. He was so impressed by her heroism that he sent her a hundred pounds sterling upon return to England.

This very interesting true story I read in a book of Courageous Women by L.M. Montgomery, Marian Keith, and M.B. McKinley. A very interesting book for these hot summer days

I am sure your local library has it. Relax with it under a tree as I also did.

Your Neighbour.

BOEKBESPREKING

VAN, OVER EN OM CALVIJN

Deze op het eerste gezicht vreemde titel tracht een samenvattend overzicht te geven van drie boeken, die Zondervan Publishing House zeer onlangs ter bespreking aan ons toezond. De uitgever verzond ze samen in één pakket, waarschijnlijk om aan te tonen, dat ze bij elkaar behoren: alle drie zijn ze gepubliceerd in het Calvijn-jaar en werden ze geschreven naar aanleiding van de Calvijn-herdenking. Een ander punt van overeenkomst is, dat ze alle drie door vooraanstaande leden van de Christian Reformed Church geschreven zijn. Stuk voor stuk zijn het belangrijke boeken, die niet in een paar maanden vergeten zullen zijn: aanwinsten, die ons rijker maken en verder helpen, waarom er alle reden voor is, iets uitgebreider dan in een normale boekbespreking mogelijk is, voor d e z e werken speciale aandacht te vragen.

Het boek getiteld "Thine is my heart", is geschreven als een soort dagboek, voor elke dag van het jaar een korte overdenking over een tekst. Alle 365 stukjes zijn door Prof. Dr. John H. Kromminga, de bekende president van het Calvin Seminary verzameld uit Calvijn's Institutie. Kommentaren, Preken, en zelfs uit zijn bewaard gebleven Testament. Het moet een respectabel werk geweest zijn, dit alles zo bijeen te krijgen, dat iemand, die het dagboek gebruikt, om zo te zeggen dagelijks Calvijn leest, in zijn verklaring en toepassing van de Schrift. De samensteller van dit boek zegt in de inleiding dat nog vandaag de dag velen Calvijn houden voor een eenzijdig theoloog, in de zin dat bij hem het koude verstand en de kennis het winnen van het warme hart en het gevoel. Dit boek bewijst de volkomen onjuistheid van die kijk: het geeft een blik in de verborgen omgang met God, waaraan blijkens deze getuigenissen ook Calvijn diep en teer deel had. Juist om deze opzet van het boek is de titel wel heel treffend gekozen. Een toegevoegd register op allerlei trefwoorden, als bekering, verbond, verkiezing, geloof enz. is bijzonder handig voor wie het gebruikt, maar het ontbreken van een even goed tekstregister, is daarnaast beslist een groot gemis. Maar dat is dan ook de enige schaduw. Het is een voortreffelijk en waardevol boek. Zondervan heeft het, maar dat geldt net zo van de twee andere, op een uitnemende wijze verzorgd.

Onder deze drie boeken, die we bespreken, is er ook een aan Calvijn zelf gewijd: dat handelt dus OVER Calvijn, in deze zin, dat het zijn levensgeschiedenis vertelt. "This was John Calvin", luidt de welovertuigende titel. Thea B. Van Halsema heeft dit boek geschreven, de echtgenote van Dr. Dick L. VanHalsema, die in het ontstaan van het boek een belangrijk aandeel heeft gehad, door materiaal, suggesties en bezieling te verschaffen. De schrijfster zegt zelfs, dat haar boek een "joint enterprise" is geweest in haar huis. Ze heeft het opgedragen aan haar ouders, de Bouma's, die in de Christian Reformed Church zo'n grote plaats hebben ingenomen, "door wie ik John Calvin heb leren kennen".

Dit prachtige boek leest als een roman, en zeker zo spannend. Ik wil graag eerlijk bekennen, dat ik het in één adem uitgelezen heb en dat de lezing me groot genot verschaft heeft. Als ik hier of daar eens twijfelde, of de fantasie van de schrijfster niet een te grote rol had gespeeld, behoefde ik maar even in een van de vele Calvijn-biographieën een blik te slaan, om te constateren dat er voor de bedoelde omschrijving of situatietekening alle grond bestaat. Ik heb een sterk vermoeden, dat mensen wier eigenlijke vak kerkgeschiedenis is en die zich misschien zelf ook wel met Calvijn-biographie hebben bezig gehouden, geen kerkhistorische bezwaren tegen dit boek zullen kunnen inbrengen. Niemand minder dan Prof. Dr. J. H. Kromminga, wiens naam in het eerste deel van dit artikel ter sprake kwam en de de kerkhistoricus van de Christian Reformed Church is, geeft als zijn oordeel te kennen, (waarom op de vergankelijke omslag van het boek en niet in het boek zelf?), dat Mrs. VanHalsema's werk een voortreffelijke bijdrage is tot de Calvijn-herdenking. Hij verklaart: "Hoewel het even vlot leest als een goedgeschreven novelle, is het boordevol met belangrijke feiten. Het is geleerd en populair terzelfder tijd."

Al lezende leren we de persoon en het karakter van Calvijn al beter kennen en de waardering groeit hoog uit voor deze door God zo wonderrijk begaafde en toch zo vreselijk zwaar beproefde mens. Dit boek is waarlijk niet alleen voor jonge mensen, al is het uitgegeven in de Young Calvinist Readers Club; ook ouderen zullen het lezen ervan als een grote verrassing ondergaan. Dit vertel-engels is lang zo moeilijk niet als b.v. de ingewikkelde woorden en zinnen van "Thine is my heart", en toch is het zo echt mooi en boeiend. We zijn een kostelijk boek rijker geworden en de schrijfster vooral, met de uitgever verdienen alle lof voor deze uitstekende prestatie.

Het derde boek, dat in deze bespreking aandacht komt vragen, heeft als opschrift: "In commemoration of the birth of John Calvin: the 450th Anniversary". In zover hoort het volkomen in dit trio thuis. Het is geschreven onder de titel "To be or not to be reformed" met de ondertitel "whither the Christian Reformed Church?", welke vraag in de gedachten van onze lezers, die in Holland gereformeerd waren, herinneringen oproept aan het jaren geleden verschenen werk: "Gereformeerden, waarheen?" Overigens is er alleen maar verschil tussen dat boekje en dit gedegen werk van de emeritus hoogleraar Dr. R. B. Kuiper. De pen van deze professor is vooral sinds hij emeritaat kreeg bijzonder vruchtbaar geworden, waarvoor we dankbaar mogen zijn. Dit boek draagt een apart karakter, dat zich onderscheidt van de andere pennevruchten van de schrijver, omdat hij zich hierin bezig houdt met het wel en wee van de kerk die hij liefheeft en in verschillende capaciteiten heeft mogen dienen. Dit boek kan gekarakteriseerd worden als een dringende waarschuwing tegen vele met name genoemde dreigende gevaren, maar tegelijk als een krachtige aansporing, om, en laat me dat nu maar in dat kernachtige engels overnemen, to cling tooth and nail to our Reformed patrimony and to refuse steadfastly to sell even a portion of our Reformed birthright.

Dat is precies wat in dit boek zo onuitsprekelijk goed doet. Dit boek staat vol directe aanwijzingen en adviezen, het kiest in bepaalde actuele vragen onomwonden partij en het opent schone perspectieven. Zolang haar leden nog naar deze stem luisteren en het pad, hier gewezen, trachten te gaan, mag de Christian Reformed Church, beheerst door een heilige roeping, nog op een rijke toekomst rekenen. Wat ligt in dit boek ook warm en diep in alles uitgedrukt het "Soli Deo Gloria", dat we toch feitelijk door Calvijn grondig hebben leren verstaan.

Zoveel stof wordt in dit boek geboden, dat het feitelijk een grondige behandeling verdient, maar vanwege het specifiek christian reformed karakter van het boek, behoort dat m.i. niet in ons blad, maar in kerkelijke bladen te gebeuren. Maar in ons orgaan, dat immers CALVINIST-Contact heet, mocht een nadrukkelijke aankondiging, als hier geboden, zeker niet ontbreken. Christian Reformed gemeenteleden, willen ze met hun kerk meeleven en weten wat er vandaag omgaat en waarop het in de situatie aankomt, mogen dit duidelijk en streng principiele boek stellig niet ongelezen laten: en nog meer dan ongelezen, ook niet onbestudeerd. Heel wat verenigingen kunnen met dit boek als gids, fijn aan het werk in de komende winter: de kennis zal erdoor verrijkt worden en het kerkelijk besef zeer bevorderd.

F. Guillaume

Weekly X-Word Puzzle

ACROSS
1. Mentally dull
5. Little Barbara
8. Barrel part
9. Of age
12. Domesticated
13. Hiawatha's water craft
14. Sandarac tree
15. Circle of police
16. Exists
17. Merriment
18. Knocked Down (abbr.)
19. Noisy talk
22. Goddess of discord
24. Midday
25. Mr. Ladd
26. Old Norse work
27. Hurls
29. Militia Bureau (abbr.)
30. Lubricant
31. Depart
32. Roast meat, in India (pl.)
35. Gelid
37. Eat away
38. Greek epic poem
39. Serfs
40. Covered with bryophytic plants
41. Before
42. Roman date

DOWN
1. Confederate flag
2. Tibetan priest
3. Across
4. Marry
5. Breakfast food
6. Jewish month
7. German league of states
8. Step
10. Mirror
11. Serves
15. Slice
17. Bog
20. Fish
21. Hawaiian tree
22. High priest
23. Flowed
25. Entire
26. Master of ceremonies
27. Little girl
28. Prairie house
30. Fat
33. Part of skeleton
34. German river
35. Lump of earth
36. French river
38. Wurttemberg measure

■	1	2	3	4	■	5	6	7	■	■
8					■	9			10	11
12					■	13				
14				■	15					
16		■	■	17			■	■	18	
19		20	21			■	22	23		
■	24				■	25				■
26				■	27					28
29		■	■	30			■	■	31	
32		33	34			■	35	36		
37					■	38				
39					■	40				
■	■	41			■	42				■

ANKE

door

FOKA VAN LOON

KORTE INHOUD: Anke, het aardige meisje van het Noord Hollandse platteland is na haar huwelijk met de handelsreiziger Harry Millenaar een stadsmevrouwtje geworden. Maar ze heeft haar eenvoud en haar warm gevoelig hart meegenomen naar het bovenhuis in de stad. Ze zingt vaak als ze alleen thuis is en brengt daarmee fleur in het leven van haar beneden buurman, de oude en blinde heer Van Garderen.

* * *

47

Harry's moeder stuurde bij wijze van verrassing het oude Franse orgeltje, uit haar eigen huiskamer. Meer gebelgd dan dankbaar aanvaardde haar zoon deze schenking.

"Hoe verzint moeder het, dat oude piepende karkas bij onze moderne meubeltjes! 't Staat als een vlag op een modderschuit!"

Maar Anke huppelde handenklappend, verrukt om het wormstekig harmonium heen.

"Harry, sta daar niet te brommen als een oude draak! Ik ben gewoon buiten mezelf! Als jij de hele dag weg bent, en 'k heb m'n werk gedaan, kan ik er heerlijk een beetje op trommelen. Thuis mochten we haast nooit spelen, moeder kreeg er dadelijk hoofdpijn van."

Toen heeft Harry onmiddellijk het roer gewend.

Is zijn klein vrouwtje er mee in haar schik? Nu, dan mag dat wat hem betreft, dit voorwereldlijk monster tot in lengte van dagen de kamer ontsieren.

Zo geschiedde het, dat Moeder Millenaar de volgende dag al een opgetogen brief gewerd van haar schoondochtertje. De kale plek, die het orgeltje achterliet in haar eigen huisvertrek, wordt sinds als niet bij haar geacht. Met voldoening kijkt ze er naar en zegt in zichzelf: "Toch maar goed, dat ik 't daan heb, 't kind is er verlegen blij mee, dat merk je aan het hele schrijven!"

Het kind Anke vindt sindsdien werkelijk veel afleiding, gedurende de lange tijden, die Harry haar alleen moet laten, in orgelspel en zang. Ze speelde eerst maar heel zacht, om de bejaarde benedenburen niet te storen, maar al spoedig kwam het dienstmeisje vragen of Mevrouw de muziek niet wat luider kon maken en wat duidelijker zingen. Mijnheer van Garderen vindt het zo prettig er naar te luisteren. Nu brengt ze bijna dagelijks haar eenvoudig repertoire ten gehore met als aandachtig onzichtbaar auditorium, de oude blinde inspecteur en zijn vrouw. Het is een bont mengelmoes van leutige kinderliedjes, marsen en statige gezangen. Een strijdros trappelt en hinnikt als hij in de verte 't krijgsrumoer hoort. Zo begeleidt de blinde met een vingerroffel op de zijleuning van zijn stoel de pittige marswijsjes, hij verwijlt een moment in 't verleden, zijn hoofd en voeten bewegen zich op de maat van de muziek.

De slepende koralen beluistert hij met een ironisch, toegeeflijk lachje; dan zou hij soms de klare stem daarboven wat minder goed verstaanbaar wensen, want de overbekende woorden graven in zijn ziel en diepen er herinneringen uit op, die hem de vrede doen derven. Dit verbergt hij angstvallig achter grievende spot: "'t Is zonde en jammer vrouw, dat dat vrome wijfje niet tot jouw alleen zaligmakende kerk behoort."

Dan zucht Mevrouw van Garderen, een toegewijd devoot Katholieke en werpt een dwepende blik naar het Mariabeeld, waarbij dag en nacht een lange wijkaars brandende wordt gehouden.

Ook nu keert de blinde zijn gelaat naar de kant, waar hij zijn vrouw weet en plagend herhaalt hij: "Ik zeg, dat ons vogeltje weer zo haar best doet vandaag! Als 't eindje er voor haar is, moet Sint Petrus maar door de vingers zien, dat ze niet geboren is in de schoot van de Moederkerk. Ze verdient er de Hemel aan, dat ze een oud man als ik ben, af en toe wat voor het gehoor geeft, nu hij zijn ogen niet meer gebruiken kan."

De lippen van de zeventigjarige grijze dame staken even het prevelen, de rozekrans glijdt in haar schoot, haar dunne, spitse vingertoppen bekruisen haastig haar borst. Haar doffe ogen zien treurig, maar met oneindige gehechtheid naar de kaarsrechte gestalte van haar man.

"Hendrik, och, spot toch zo niet. Het leven is nog maar zo kort voor ons."

Het kleine gebogen vrouwtje richt zich moeizaam op en ze gaat naar de blinde, knielt bij hem neer en omvat met bei haar handen zijn knieën.

Hendrik, ik bid gedurig tot onze Lieve Heer en de Heilige Maagd dat je nog eens tot inkeer mag komen. Bezondig je toch niet met zulke goddeloze praat. Je verzoekt er onze Lieve Heertje mee."

De blinde antwoordt niet, 't wordt heel stil in de kamer, alleen Anke's zingende stem dringt er door.

"Blijf met mij Heer, als 't zonlicht niet meer straalt,
Blijf met mij Heer, als straks de avond daalt."

Woord voor woord valt neer in de harten der twee mensen beneden haar.

"Wat is hier blijvend, dat het hart verheugt,
Och, nimmer geeft ons d' aarde blijvend vreugd."

Tranen vinden een weg langs die diepe naden en groeven in het oude vrouwengezicht. Haar hoofd knakt mismoedig in haar handen.

"Die jonge bloed daarboven, och wat zou ze er van beseffen, hoe waar het is, dat 't meeste hier op aarde niet anders is dan moeite en verdriet?"

Haar man hoort het onderdrukte snikken. Aangegrepen door haar bewogenheid legt hij troostend zijn handen op het hoofd van haar, die hem boven alles lief is.

"Het is zo!" — zijn mond beeft — "Er blijft voor een mens weinig over in dit leven." Het lichaam begeeft zich al meer en meer en de mensen vergeten ons. Alleen jij niet, m'n lieve, op jou heb ik me steeds kunnen verlaten."

In wanhoop wringt zij haar handen en ze schreit:

"Och, Hendrik, mar in je stervensuur, wat dan? Dan zal ik je niet kunnen bijstaan. Die weg moeten we allen alleen gaan."

Zijn gelaat verstrakt door die afschuwelijke voorspelling, tot een uit steen gehouwen beeldhouwwerk, de lichtloze ogen zijn daarin zwarte vlekken.

Eindelijk begint hij te spreken, stotend en schor:

"Ik wou, dat ik geloven kon! Maar wat is waarheid? Mijn ouders, dat weet je, voedden mij op in de leer van het raak niet en smaak niet en roer niet aan. Alles was zonde. Een onschuldig wandelingetje in de vrije natuur op Zondag was een zware overtreding. Ik ben doodgepreekt door mijn vader. Toen ontfermde jij, kleine dweepster die je was, je over mij, onverschillige atheist. Arm vrouwtje! Je hoopte zo, dat je me met bidden en vasten zou kunnen dwingen in te gaan."

Hij streelt zachtjes en o zo teer haar zilveren haren.

"Ik ben een hopeloos geval, Sanne." Zijn mond krult zich tot een bittere lach.

"Kom, vrouwke!" Hij staat op en heft haar mee omhoog. "Wees er niet zo verdrietig om. Als er een God is, dan moet Hij barmhartig zijn en groot van goedertierenheid — let eens op, hoe ik de geijkte termen nog machtig ben — Hij zal mij niet laten omkomen. De plaats der duisternis, daar maak ik beneden al kennis mee, en de knersing der tanden, daar heeft mijn vader 't ons in de jeugd zo benauwd mee gemaakt dat 'k zodra ik in een andere omgeving kwam die ontzettende nachtmerrie van me heb geschud."

Zijn vrouw bekruist zich, ten prooi aan een hevige ontroering, vele malen. "Jezus Maria", smeekt ze, "reken het hem niet aan!" Snelle gedachten doorkruisen haar hoofd. Waarmee zal ze al die zonden van ongeloof en minachting voor het Heilige weer te niet doen? Op het tafeltje vóór de tuindeuren ligt een altaarkleed. Daaraan werkt zij, die de Kerk vanwege haar hoge leeftijd vrijstelt van bijzondere offers, uit al haar macht, in een drang, de overtollige goede werken, die haar verstokte man moeten redden van 't verderf, op te voeren tot het uiterste. Ze droogt haar beschreid gezicht. Een ogenblik daarna vliegt haar naald op en neer, haar geoefende vingers borduren op het rood fluweel de ene kleurige bloem na de andere. Elke steek gaat vergezeld van de stille bede: "Red zijn ziel!"

(Wordt vervolgd.)

College-ervaringen

BESTE KOEN

Het spijt mij dat ik je zo lang heb moeten laten wachten deze keer. Ik heb een hele drukke tijd achter de rug.

Allereerst moest ik zorgen dat de resultaten van mijn studies op hetzelfde peil bleven of verbeterd werden.

Hierin werd ik min of meer geremd door mijn zorg over werk in de vacantie. De fabrieken gaven mij niet veel hoop om werk te vinden in de zomer, daarom besloot ik om in de landscaping business te gaan.

Je snapt wel dat als ik tuintjes bij wilde houden ik daarmee in het begin van het seizoen moest beginnen. Dus in de laatste maand van het schooljaar zat ik te zweten voor het laatste examen in mijn "freshman year" en mijn hoofd te breken over het krijgen van voldoende tuintjes.

Deze zenuwtoestand duurde gelukkig maar een maand. Ik had het ook niet veel langer kunnen uithouden. Daarbij kwam ook nog de warmte die mij naar het eind van de studie deed verlangen.

Ook nu worden de data voor de examens weer vroeg genoeg bekend gemaakt. Je zult wel denken dat ik direct na de bekendmaking van de verschillende examens wel zo gauw mogelijk zou gaan repeteren, niet waar, maar dat is juist niet het geval. De drang is dan nog niet sterk genoeg. De drang om alles er in te pompen komt bij mij pas één of twee dagen voor een examen. Dat noemen ze hier "cramming".

Onze Psychology professor kwam een maand voor het examen met het nieuws dat degenen die glansrijk door een serie testen kwamen in de laatste week voor het examen, vrijgesteld werden van het examen voor Psychology.

Dat betekende natuurlijk een ernstige poging van mij om bij de gelukkigen te behoren. In werkelijkheid betekende dit dus een vervroegd examen. In de laatste week deed ik haast niets anders dan studeren en het was niet tevergeefs.

Voor de andere examens voelde ik me eerst wat onzeker, maar dat verdween naderhand wel. Nadat ik een examen geschreven had wist ik wel zo'n beetje of het goed was of niet.

Onderhand hebben alle studenten de resultaten ontvangen van hun zwoegen of spelen. Ik kan je het heugelijke feit mededelen dat ik zonder kleerscheuren door het eerste jaar geworsteld ben.

En zo ben ik nu tuinier. Mijn buurman, die van Hollandse afkomst is, heeft mij aan verschillende tuintjes geholpen. Van een student die voor de zomermaanden terugging naar Canada kreeg ik ook nog een tuin om bij te houden. Voor mij was het eerst weer ongewoon werk om zoveel mijlen achter een grasmachine te lopen. 's Avonds was ik dan ook geradbraakt. Om kosten uit te sparen heb ik mijn car de hele winter niet gebruikt maar nu moet ik hem wel gebruiken om mijn klanten te bereiken. Voor de zomermaanden moest ik ook noodgedwongen een telefoon aanschaffen. Voor mijn tuintjes behoef ik geen materiaal aan te schaffen. De klanten hebben hun eigen grasmachines. Enige mensenkennis is vereist om elke klant ten volle te bevredigen. Daarbij komt nog dat je moet doen alsof het vak geen geheimen voor je heeft. Ik vertelde een van mijn klanten dat ik er wel eens over dacht om biology mijn hoofdvak te maken en dat ik in het afgelopen jaar ook al een course had genomen in Biology. Ik dacht dat ik haar kon imponeren maar de bal kaatste en zij begon alle planten in haar tuin bij hun Latijnse namen op te noemen en vroeg mij de namen van enkele struiken. Ik voelde me zo klein worden als een lagere schooljongen. De volgende stap is dan om te weten te komen hoeveel de klant van plan is om aan de tuin te besteden. Met deze stap ben ik erg voorzichtig geworden, vooral met nieuwe klanten, want op een keer was ik verhinderd bij een klant vanwege de regen en daarom vroeg ik een vriend van mij mij te helpen mijn tijd in te halen. Wij meenden een keurig werk te hebben geleverd. Het nam ons zes uur samen om de tuin in orde te brengen. Toen we klaar waren vond de eigenaar van het dure huis het belachelijk dat we 6 uur hadden gewerkt in zijn tuin. Hij was gewend om aan een schooljongen twee of drie dollar te geven om zijn gras te knippen. Vier dollar en vijftig cent was alles wat hij ons wou geven. Dat was vijfen-zeventig cent per uur, terwijl de meeste tuinieren zeker één dollar vijftig verdienen.

Met dit incident stop ik maar want anders word ik nog weer nijdig.

Tot wederhorens dan je vriend

FRESHMAN

Dick and John go Overseas

by Rita van Westenbrugge

23

The next morning is bright and has that freshly-washed look that a good big shower gives to a dusty countryside. The coats and shoes have had time to dry in Mr. Bouwman's kitchen.

After a hearty breakfast it is time to mount the good, old bikes again. "Bye, Mr. Bouwman. We'll try to find your Canadian. No, we won't forget. Look for a letter from our Dad the first week of September. Thanks a lot for everything. Bye."

Mr. and Mrs. Bouwman stand on the threshold of "In the Sparrow's Nest", and wave until their four guests are out of sight. "I do hope those boys find our wounded pilot. I have been hoping for years to contact him again. Do you think he would like to come and visit us?" asks Mrs. Bouwman.

Her husband teases: "You had better start learning English this winter. He might show up around Christmas, and you want to talk to him, don't you?"

"Oh, *you* . . . " she sighs, and turns to her housework.

x-x-x-x-x-x-x

"Where do we go, uncle Peter?" Every day starts with the same question, and every time it is fun to think what the unknown places will look like. The bikes are willing horses that don't need anything but some air for their tires, and a strong pair of legs to push the pedals. "Hiyaaah! Let's go faster! Come on!" The boys race each other down the wide bicycle section beside the highway.

Uncle Peter follows close behind, but does not exert himself too much. John shouts: "Uncle Peter, race me to the next intersection. Come on!" But uncle Peter declines the invitation: "No thanks! My old legs cannot beat your young ones anyhow. Besides, you will have plenty of exercise today. We are going to Arnhem right across the Veluwe."

Dick says: "What's that, a river?"

Tim laughs: "No rivers today, boy. Hills and sand and more hills, that's what the Veluwe is like. Probably the only places where nobody ever has to wait for a bridge to close, while on his way to work, are here, so don't look for water today".

They leave the highway at an intersection where a low marker shows the distance to nearby villages and cities: Hoenderloo - 20 km. Uddel - 28. Arnhem - 42, and some more. "Do we have to cover THAT much?" asks John. "Forty-two miles, that's quite far by bike." He looks down at his iron horse: "How about a little motor on this bike? Lots of people have them. Is it very expensive to have one installed?"

Uncle Peter laughs and laughs. "Oh, you spoiled Canadian! Can you afford to pay two hundred dollars right now? You can't? Well, in that case you will have to work the pedals yourself. Let's go!"

x-x-x-x-x-x-x

The sun burns down from a cloudness sky, and does her best to give everyone within reach a good, deep tan. A brisk wind blows, and helps the little group to get to the top of the hills. Once there, they don't need any help. They just breeze down! It's a glorious ride.

Uphill — down at a terrific speed, and before you know you are halfway up the next one again! No cars to bother you no traffic to watch; only a few people on bikes coming from the opposite side. The heather is deep purple, and thousands of bees gather as much honey as they possibly can carry to the hive, only to return immediately to get more.

When whizzing down the slope of a long hill, uncle Peter passes John and shouts: "Say, John! Wouldn't you think you had a motor on your bike?" John just grins!

At noon uncle Peter finds a small restaurant on top of a hill. Outside are tables with chairs grouped around them, and in the garden at the back are swings, slides, bars, and what not. "May we go, uncle Peter? You just order something for us, it does not matter what. May we?"

Oh yes, uncle Peter knows that big fellows of eight and eleven like to play in a garden like this. Why, he even would not mind himself to have a good swing! Quickly he places his order at the counter, and asks the waiter: "Please have it ready in about fifteen minutes. We are in the garden". Then he runs along with the boys.

"Tim, let's see if we can swing high enough to slacken the ropes!" he shouts. Back and forth, higher and higher goes the swing.

Dick and John watch from below. "Let's take the small one," says John. But Dick wants to wait for their turn on the big swing.

All of a sudden he sees Tim's eyes grow wide. Of course Tim cannot let go of the ropes to point with his hands, so he does it with his head: "I see smoke right ahead! Just a little yet! Let's go there, uncle Peter! Stop the swing!"

Uncle Peter turns his head to look, too, but he cannot see very much. He says: "It might be another forest fire. Dick, run to the waiter and ask him to phone the fire department. A beginning fire straight North of here. Quick!"

The waiter takes the alarm seriously, and within five minutes the fire guards in every direction are warned. Some of them just noticed the small wisp of smoke a moment before, and are ready to fight off the destruction of many acres of beautiful woodland. Red firetrucks rush past the little restaurant, and close behind follow bulldozers on flat trailers.

"Let's go there, uncle Peter. Maybe we can help", urges Dick.

"No sir; we can help more and better by staying away from that place. They have plenty of fire fighters ready at this time of year, and, if necessary, the army will help too. After our meal we shall go to the highway South of the fire, and see what we can see from a hilltop. Shall we eat first?"

Fifteen minutes ago three hungry tummies clamored for a good meal, and now . . . !The boys have no time to eat. The soup is good, and so is the rest of the food, but it takes too long. A fire, a real forest fire! Of course a boy should be there to see what is going on! You can eat every day, but forest fires cannot be watches that often!

The traffic on the highway is not hampered by the fire yet, but heavy billows of yellowgray smoke are driven overhead by the strong breeze. Uncle Peter stops on a hilltop. The smoke is very bad just a few hundred feet ahead.

Some army trucks pass at a high speed, followed by more bulldozers. "What are they going to do, uncle Peter? Is there any water around to fight fires like this?" asks Dick anxiously.

Uncle Peter shakes his head. "No water at all, so fire trucks cannot do anything. The only way to keep the fire from spreading is clearing a wide strip of woodland at a straight angle with the direction of the wind, before the flames reach it. Clear sand will not burn, of course."

It is fascinating to watch the spreading flames. Even from far away you can see the fire jump from one group of pine trees to the other. Each tree turns into a giant torch. For a moment you can see the bare outline of he branches against the sky, but then a sea of smoke surround the blazing trees. Bulldozers plow a wide strip parallel with the highway.

An army officer walks up to the group of watchers. He says: "I am sorry, sir, but I have to ask you to move away from here. There is probably no danger of the fire's spreading to this side, but we cannot take any risk."

Uncle Peter asks: "How many acres are burning?"

"Approximately forty or fifty, and if we can help it, there won't be many more lost. We dug wide fire trenches East and South of the fire, and have our men working here at the highway. It's a good thing the alarm came almost as soon as the fire started. The first call came from the restaurant close by at twelve thirty. But now I have to go back, so goodbye, sir. Goodbye, boys."

"Uncle Peter, did you hear that? Our call was the first one. Good!" Tim and Dick glow with pride.

"So you helped a great deal, after all", says uncle Peter. "Come on, we have to be on our way. It's still a long way to Arnhem."

Every twenty yards the boys have to stop and look at the fire, but fortunately it does not reach the highway."

"How do you think it started?" asks John.

Tim knows. "Somebody must have thrown away a cigarette butt, of course. That's what happens every time. The radio announcers always remind people not to do it, but nobody cares if the wood burns."

"Oh yes, some people do! How about yourself? You were maybe the first one to give the alarm."

Yes, that's true.

"We have not much room left for summer resorts in our country, but we all should try hard to keep what we have", says uncle Peter. "Here we turn to the right. See that big hill? Let's race!"

(To be continued)

Hi Neighbours!

This friendly greeting might reach you away from home as this is the time for travelling and vacations. And going places is pleasant if you have the money and the time. Open your newspaper and all sorts of attractive spots are held out to you for sight seeing, relexation or noteworthy attention. Canada is not an old country but yet it has its memorials and monuments.

Its museums may not contain the values which European museums show, but many of its exhibits have been gathered on places where Indian blood mixed with white and heroic deeds 1) are remembered at such times. In many places monuments are erected and names on these do not always tell the full story. One of these monuments is found at Queenston, a city found on the highway to Niagara Falls. Many of our neighbours may go to view this majestic sight and when you drive through Queenston you might stop and look at a monument there inscribed with the name of Laura Secord. This was set up in 1912, almost 100 years after the heroic deed which she performed which gave her the place of honor in our history books. Her story is interesting and makes us realize that wars have been fought, lives have been saved and victories won not only by brave soldiers but by courageous 2) men and women whose careers were far removed from fighting wars.

Laura Secord was American by birth and had spend her early childhood in Great Barrington, Massachusetts, where here father Major Ingersoll was engaged in business. The house in which she lived has been presented to the town and is now the Great Barrington Free Library and Reading Room. There the little girl played happily about the 4 or 5 acres that surrounded her father's home and shop. Born in December 1775 she was only a child during the American Revolution, but its after effects 3) made themselves felt to her and her family as all wars leave hardships in their wake. Business did not go too well, and when Major Ingersoll heard that Governor Simcoe was offering tracts of land in Canada on generous terms to those settling there he decided to move there.

Some years before Major Ingersoll had become good friends with Chief Joseph Brant of the Mohawk Indian tribe when the Chief visited New York, and he had promised to show Major Ingersoll some of the best land for settlement if he ever decided to come to Canada to live. Major Ingersoll took the Chief up on his offer 4) and with 6 Indian braves as guides he found some choice land near the Thames River. This location had been used before by the Indians as a summer camping ground and here Major Ingersoll brought his family. He began a settlement on the site of the present town of Ingersoll, which bears his name.

Here the lovely daughter of the family, Laura, became acquainted 5) with a young business man - James Secord.

Though the acquaintance was brief it left a lasting impression 6) on both young people and finally culminated in marriage. They moved to St. Davids and later to Queenston.

In 1812 war clouds darkened the horizon and James Secord too became a soldier. Early in the war he was captured by three enemy soldiers and was wounded. Laura received word of her husband's capture and with great personal danger she rescued her young husband from the hillside where the enemies had left him.

Some time afterwards she showed an unusual amount of resourcefulness 7) when a man tried to force his way into her home. She threatened him with her dog and urging her colored servant to imitate that animal and further persuaded by an old pistol she chased the intruder away.

But in June 1813 Mrs. Laura Secord really proved her bravery and courage. She had heard from a party of American officers who had been quartered at her home in Queenston that an attack was planned against General Fitzgibbon at Beaver Dams. If it were successful the enemy would hold the key position to Upper Canada. Her husband still ill from wounds received in battle was unable to send a warning to the unsuspecting 8) Gen. Fitzgibbon and so Laura made up her mind that she would go. Well aware of the difficulties ahead, walking through a district infected with rattle snakes and wild animals, she dreaded even more the savages 9) under American Command. She walked through woods, swamps, across ravines and streams avoiding main roads to escape capture. A band of Indian braves stopped her outside Queenston but when she told them she was on her way to a sick brother in St. Davids they allowed her to go on. Recent rains had swollen creeks and made them impossible at some places. She crawled 10) on hands and knees over a fallen tree which served as a bridge. She lost one shoe and her dress was torn by briars and brambles 11). All day she walked, having reached St. Davids early in the morning and staying with her brother a very few minutes. She was determined 12) to go on in spite of heat which became very excessive toward mid-day. During the hours of the following night she reached the neighbourhood of Beaver Dams and to her dismay 13) found herself surrounded by Indians. The Chief spoke a few words of English and desperately 14) Laura tried to make him understand that she wanted to see the White Chief. Her signs were persuasive 15) enough to allow her to be taken to Gen. Fitzgibbon. Whn he heard of the plan of the Americans he immediately sent some men and Indian friends into the woods and the enemy was surprised in their attack and surrendered.

Fitzgibbon never forgot this memorable walk and among Laura Secord's most prized possessions (See page 4)

EEN KLEINE HULP

1) helden daden; 2) moedige; 3) gevolgen; 4) hield hem aan zijn woord; 5) raakte bekend; 6) een blijvende indruk; 7) vindingrijkheid; 8) niets vermoedende; 9) vreesde nog meer voor de wreedheden; 10) kroop; 11) wilde roos en bramen; 12) vast besloten; 13) ontsteltenis; 14) wanhopig; 15) overtuigend.

INGEZONDEN:

ECONOMIE OF VERKWISTING

Terwijl we zo boven de wolken voortsnellen tussen Reykjavik op IJsland en Goose Bay in Labrador lees ik in C.C. van 17 Juli het artikeltje over "Gehoorzame Economie". Ik heb het nog eens overgelezen om me er van te overtuigen, dat hierin een eenvoudige zaak tot probleem verheven wordt.

Wat is het voor een Christen toch eenvoudig aan de hand van Gods Woord zijn houding te bepalen ten opzichte van zijn economisch denken en handelen. Het is dan niet een vraag of hij de gevallen schroefjes op moet pakken of nieuwe moet nemen, maar het is de vraag of het verantwoord is de schroefjes te gebruiken voor het doel, waarvoor hij ze gebruikt. Uiteindelijk gaat het er om of we de hulpbronnen, waarover we in materiaal en arbeid beschikken, zo gebruiken, dat zij het tést tot het doel van Gods Schepping worden aangewend.

Hierin ligt dus een antwoord voor ons allen en een verantwoordelijkheid voor ons allen. Dat geldt voor U en voor mij. en daaraan mogen wij hier in Canada nog wel in sterker mate herinnerd worden dan in Nederland. We mogen graag praten en schrijven over onze plaats en taak in deze maatschappij, liever dan over mijn plaats en taak in deze maatschappij. Ik moet verantwoording doen van de gaven en krachten, die ik van God ontvangen heb en dan naar Goddelijke maatstaven. In het maatschappelijke verkeer is de eerste vraag: wat kan ik er aan verdienen. Maar als ik voor God op de knieën lig, dan verwacht Hij van mij niet een verantwoording, wat ik er aan verdiend heb, maar wat ik er mee gedaan heb.

Wat heeft het voor zin uit te rekenen, wat de economisch verantwoorde snelheid van een auto is, waarop hij zo weinig mogelijk benzine per mijl gebruikt, wanneer ik naar de Synodevergadering rijd, maar verzuim de beschikbare ruimte in mijn auto aan te bieden aan mijn medebroeder, omdat hij mijn voorstel op de laatste classisvergadering zo afgekraakt heeft?

Ik ben dan misschien wel verantwoord, dat ik zo zuinig mogelijk gereden heb, maar hoger durf ik met mijn verantwoording niet te gaan. Wanneer ik het laatste niet kan, heeft het eerste geen waarde.

Laten we nu in alle liefde aannemen, dat wij onze middelen en krachten op voor God verantwoorde wijze gebruikt hebben en ons nu afvragen of wij het economisch verantwoorden kunnen.

Hierbij gaan we naar ons klein menselijk verstand te werk. Het mag nu wel heel geleerd klinken, dat ze ons precies voor rekenen hoeveel de beschikbare voorraden zijn van alle mogelijke grondstoffen en aan de hand van de jaarlijkse behoeften ons voorrekenen over hoeveel jaren of eeuwen deze vooraden uitgeput zijn, maar het nuchtere feit is, dat God ons zo'n overvloed van alles gegeven heeft, dat wij er nog altijd verlegen mee zijn. We hebben teveel grondstoffen, meer dan de industrie nodig heeft om aan de vraag naar het eindproduct te voldoen, zodat de markt overstroomd wordt met een overproductie van alle industriële producten. We hebben een teveel aan voedingsmiddelen, of het nu graan of melk of vlees is. zodat het grootste probleem is hoe al die overvloed over de wereldmarkt te distribueren. We hebben een teveel aan arbeidskracht, zodat we niet in staat zijn dit verantwoord aan te wenden. Ik zit in een vliegtuig, dat geen tijd krijgt om te verslijten, omdat net een van de velen is, waarmee ze het volgend jaar verlegen zitten als de jets bij tientallen de lucht in gaan. Zeggen we niet, dat de techniek zo ver is, dat alles gemaakt kan worden, zoalng je het maar kunt verkopen? Is er dus niet een teveel van alles?

Bij de gaslamp zaten we uit te rekenen, wanneer de kolen op zouden zijn en in het vliegtuig zitten we te rekenen, wanneer de benzine op zal zijn en de geleerden rekenen nu al weer uit hoeveel atoomenergie de wereldvoorraad uranium op kan leveren. En in feite rekenen we altijd achter God aan.

We passen het als regel alleen op geestelijk terrein toe, maar zou het ook niet op stoffelijk terrein gelden: de verborgen dingen zijn voor de Here?

We mogen gerust wel rekenen met de dingen, die God ons geopenbaard heeft. Maar Hij heeft ze ons geopenbaard, opdat we hierin Zijn Goddelijke voorzienigheid mogen verheerlijken, maar niet om ons hierover bezorgd te maken alsof God niet weet wat Hij doet of omdat Zijn macht begrensd is. Hij weet, wat nodig is en hoe lang het nodig is en wanneer deze schepping zal ten onder gaan en over zal gaan in de nieuwe hemel en de nieuwe aarde, waarmee de verderfelijkheid over zal gaan in onverderfelijkheid: waar we al dit vergankelijke niet meer nodig zullen hebben. En zo zal altijd dit vergankelijke eeuwigheidswaarde hebben. Ook het vergankelijke, dat aan Uw zorg is toevertrouwd. Maar dan naar Goddelijke maatstaven.

L. Koops

Zonder Overheid

"als dienaresse Gods, U ten goede" (Rom. 13:4)

Het kan wel eens meer dogma dan beleving zijn, als we met Romeinen 13 instemmen, dat de overheid van God gegeven is als een zegen voor de mensheid. Maar al te veel worden de overheid en de politie gezien als een ongewenste inmenging in de persoonlijke vrijheid van de mens.

Dat het werkelijk waar is, dat een overheid, zelfs in gebrekkige vorm een zegen is, inplaats van een vloek, blijkt wel erg duidelijk uit het ooggetuigeverhaal van Dr. Paul Smith uit Toronto, van een bezoek aan het Chinese gebied Old Kowloon City, dat door hem kortweg Het Moderne Sodom genoemd wordt. Zijn verhaal, dat een onderdeel is van wat hij in Peoples Magazine schreef over zijn zendingscampagne in Hong Kong volgt hier vertaald met toestemming van de auteur.

Het Hong Kong Bijbel Seminarie is nauw verbonden met de Chinese Native Evangelistic Crusade. Dit is een van de merkwaardigste instellingen die ik ooit gezien heb, welke werkt in een gebied dat zo gevaarlijk is, dat niemand anders het ooit proberen kan. Ds. David Yen is de stichter en leider van deze zendingsgroep en zijn medewerkers zijn allemaal Chinezen. Ik had me nooit gerealiseerd wat deze mensen deden, totdat op een middag David Yen me rondleidde door het labyrinth van donkere steegjes, Old Kowloon City geheten . . .

Het was half vijf in de namiddag. We reden in een kleine Engelse auto vanaf het Four Seas Hotel langs de China Company, een prachtig modern gebouw in Hong Kong en langs verscheidene andere grote bedrijven en mooie gebouwen. We passeerden ook verschillende mooie en grote kerken. Hier in deze Britse Kroonkolonie vindt men sommige van de meest uitvoerige kerkgebouwen ter wereld. De Methodisten, Luthersen, Baptisten en zelfs de Christian and Missionary Alliance Church, die overigens niet bekend staat om grote kerkgebouwen, hebben hier grote scholen en kerken, waarvan sommige complexen hele stadsblokken beslaan.

Op de scheidslijn van Kowloon, Hong Kong en Old Kowloon City werd de auto geparkeerd. Ds. Yen wees me de vier grenslijnen aan van Old Kowloon City. Aan het ene eind waren enkele moderne apartment gebouwen te zien, aan de andere kant een groot kantorengebouw. Ergens achter de stad vormde het vliegveld de derde grenslijn en de straat waarop wij liepen was de vierde. Ik zou moeilijk de oppervlakte van het gebied kunnen schatten, misschien was het vier mijl bij twee mijl. ik ben er niet zeker van. Wel is zeker, dat er in Old Kowloon City 200.000 mensen wonen. Er is geen politiemacht, geen gerechtsgebouw, geen bouwtoezicht of overheid in enigerlei vorm.

Dit is een gebied, dat door China behouden werd, toen Hong Kong aan Engeland afgestaan werd. Het behoort nog steeds aan China, maar China heeft twee regeringen; de nationalistische op Formosa die te ver weg is en de Communistische in Peking die er geen behoefte aan heeft, dit stadsgedeelte, dat niet binnen het Bamboe Gordijn ligt, te besturen. De politie van Hong Kong heeft geen enkele verantwoordelijkheid voor het gebied en zo is het een volkomen anarchie geworden.

Toen we de straat overgestoken waren, verdween Ds. Yen in een steegje en leidde me vervolgens een cemententrap af en een geheel andere wereld binnen. Een netwerk van kleine steegjes leidde in alle richtingen. De reuk van open riolen aan beide zijden van de steeg zou een mens doen verstikken. De krotachtige verblijven zijn zo dicht op elkaar gebouwd, dat er geen zonnestraaltje kan doordringen. Hoewel het niet regende was de straat, waarop we liepen nat.

Met z'n drieen liepen we in een rij; het zou onmogelijk geweest zijn, met z'n tweeen naast elkaar te gaan. Voor me uit liep Ds. Yen en een van zijn Chinese helpers liep ongeveer tien meter achter me aan als een lijfwacht. Zo baanden we ons een weg door een vuile bende boosaardig uitziende mannen en vrouwen. Telkens veranderden we na ongeveer 20 meter van richting, sloegen hoeken om, bestegen trappen of daalden af. Het was zoiets als een "funhouse" op een Amerikaanse tentoonstelling, maar er was niet de minste "fun" te zien. Het was donker, verdorven, lawaaierig en vochtig . . . .

Een van deze steegjes was de straat van de prostitue's. Vele van deze meisjes werken overdag als koelies en verkopen in de nacht hun lichaam voor een of twee Hong Kong dollars, achttien tot zesendertig Canadese centen. Ze zagen er dun en vuil uit in hun lompen en hadden in hun ogen de afwezige blik van mensen zonder hoop . . . We passeerden groepjes oude vrouwen die rondom lage tafeltjes zaten, spelend en drinkend. Practisch iedereen rookte sigaretten.

Na enkele minuten sloegen we weer een ander steegje in. Het leek precies gelijk aan de rest, maar hier was om de andere krot een opiumkuil. Men deed geen poging om het te verbergen. Er bestond geen wet en dus geen noodzaak om iets te verbergen. Sjofele mannen, oud en jong, bogen zich over lage tafeltjes, waarop kleine lampjes brandden. Ze hielden de opium op een stukje papier in de holte van hun hand en als de hitte van de vlam uit een van de lampjes de opium bereikte zogen ze vlug de damp ervan in hun longen.

Alles wat deze mensen hadden bezeten, was opgegaan in damp en met elke ademtocht namen ze iets in zich op, dat via hun longen en hun bloed zich door hun lichaam verspreidde tot in hun hersenen en ruggemerg, zodat zij in een droomwereld aankwamen waarin geen verantwoordelijkheid bestaat en waar niemand iets van hen verwacht. Zo zaten ze daar, zichzelf in een sprookjeswereld te roken, maar wanneer hun geld op was, zou ook het sprookje uit zijn en vonden ze zichzelf terug in de onderwereld van Old Kowloon City, vuiler, zieker en armer dan ooit tevoren. De enige manier om dan de werkelijkheid te ontvluchten is opium of heroine en ze zouden tot alles in staat zijn om een paar centen in handen te krijgen waarmee ze dan opnieuw zullen betalen voor een droomreis naar de hel . . . .

Een vrouw in dit gebied had David Yen eens verteld, dat ze altijd met haar kleren aan moest slapen, daar anders haar man de kleren zou stelen en verkopen voor opium. Een blanke, die het ooit wagen zou, zonder geleide zich in deze doolhof te begeven zou spoedig naakt uitgekleed zijn en als hij gelukkig was kon hij misschien nog levend in de wereld terugkeren, maar vermoedelijk zou hij verdwijnen, ergens in het riool, zonder dat ooit iemand meer iets van hem vernam. Als de Hong Kong politie dit gebied moet binnengaan in achtervolging van een bandiet, die er zijn toevlucht zocht, doet ze dit met troepen van 30 tot 40 man sterk en met getrokken revolvers.

Terwijl we vlug voortliepen — slenteren zou gevaarlijk zijn — zag ik nergens een blanke en natuurlijk nergens politie. Buitenlandse zendelingen komen hier niet. Het is te gevaarlijk. Er zijn geen kerken en geen dominees. The Chinese Evangelistic Crusade heeft in dit moderne Sodom twee of drie kleine evangelisatieposten en een kliniek. De posten zijn niets anders dan kleine alkoven in de steegjes waar ze wat snoepgoed verkopen en dan meteen het verhaal van Jezus aan de man brengen, met kleine plaatjes achter de toonbank. Meer ruimte dan voor vijf of zes personen tegelijk is er niet, maar de boodschap gaat uit naar de enkelingen die in deze Evangelisatieposten een mogelijkheid zien om te ontkomen aan dit Satanisch spinneweb.

De kliniek wordt bestuurd door een Chinese dokter, die zijn leven heeft gegeven om de verslaafden aan opium te redden. Het woord "kliniek" zou een verkeerde indruk kunnen geven; het zijn eigenlijk maar drie kleine kamertjes, waar de dokter een paar patienten tegelijk behandelen kan. Er zijn precies drie soldatenkribben voor patienten, die intern verpleegd moeten worden. Medische instrumenten zijn er bijna niet.

Boven de kliniek is via een trap een klein schoollokaal te bereiken. Jazeker, het tragische is, dat er ook kinderen en babies rondkruipen en spelen temidden van deze ellende. U hebt waarschijnlijk nooit zo'n schooltje gezien als dit, maar het is in elk geval een plaats, waar enkele van de duizenden kinderen kunnen komen om te horen van God.

Toen we dit gezien hadden gingen we terug in het labyrinth. Ik had geen voorstelling welke kant we op moesten, maar ik volgde mijn gids en na een paar minuten waren we weer op de gewone straat. Ik ademde diep en keek recht in de blakende zon en draaide me toen om om een laatste huiverende blik te werpen in de levende hel, Old Kowloon City.

Wordt er ooit iemand van deze diep gevallenen bereikt met het Evangelie? Geen duizenden of zelfs honderden, maar toch komen ze gedurig, alleen of met z'n tweeen om Jezus als hun Heiland aan te nemen. In Hem hebben ze de enige hoop gevonden, die hen kan oplichten uit de bodemloze put.

Hong Kong waarvan U hier een woonwijk ziet is een vrije stad, vlak aan de grens van het communistische China. En achter deze woonwijken ligt de levende hel van het niemandsland, Old Kowloon City. (Nat. Film Board)

KERKNIEUWS

CHR. REF. CHURCH

Bedankt voor Granum G. Ebbers te Tijler, Minn.

Voor Grand Rapids, Grandville Ave., J. C. Verbrugge te Chatham Voor Jarvis J. A. Quartel te Wyoming.

Beroepen te Kalamazoo II T. C. Van Kooten te Hamilton, Ont.

Te Zeeland, Mich. H. A. Venema te Weston, Ont.

Angenomen naar Wallaceburg Ont. Cdt. J. Groen.

Naar Blenheim, Ont. Cdt. A. Huls.

Naar Toronto, Annette B. Brudvoort of Preakness, N.J. als Home Missionarie voor Cochrane — New Liskeard.

Naar Acton, Ont. Cand. J. Nutma.

Bedankt voor Simcoe Cand. Huls te Grand Rapids.

Beroepen te Hamilton, Ont. (First) als Associate Pastor W. Van Dijk te St. Catharines, Ont.

Bedankt voor Lucknow-Listowel, Ont. J. A. Quartel te Wyoming, Ont.

Schoolnieuws

CHR. SCHOOL ST. CATHARINES

Is St. Catharines een stad die achteraan komt?

Men zou het haast gaan denken, want als men eens in een andere stad komt, wordt er al gauw gevraagd: "Zeg hebben jullie nog geen Christian school en dat nog wel in zo'n grote plaats?"

En die vraag was wel terecht, want vele andere plaatsen zijn ons al voorgegaan in het bouwen van een Chr. school en hier begon het er echt op te lijken, of wij er nooit aan zouden toekomen.

Maar hierin is nu dan toch verandering gekomen!

In het voorjaar van 1958 werd besloten om opdracht te geven voor het tekenen van een schoolgebouw en toen kwam het moment van het aanvragen van een building-permit. Dat had nogal wat voeten in de aarde. Was hier van een zekere tegenstand sprake? Wij geloven het niet, want toen een onzer bestuursleden een uitgebreid gesprek had met de building-inspector en aan hem vertelde dat de achtergrond van ons streven was: de grote Goddelijke opdracht onze kinderen te onderwijzen bij het licht van Zijn woord, toen veranderde zijn inzicht volkomen. "Want", zei hij, "wij hebben altijd gedacht dat het Uw streven was om een Hollandse school te bouwen en op deze wijze apart te blijven staan van het Canadese leven. Maar als U een sterk Christelijke opvoeding aan Uw kinderen wilt geven, dan kunt U op ons aller medewerking rekenen." En .. na één week hadden wij de permit in huis.

En zo belegden wij een ledenvergadering in het begin van dit jaar, waar onder biddend opzien tot onze God het grote besluit werd genomen; het bouwen van de Calvin Memorial Christian School.

En nauwelijks was de vorst uit de grond of de eerste toebereidselen werden gemaakt en nu wij dit schrijven is de school al bijna klaar. Een prachtige school met zes lokalen en enkele dienstvertrekken. We stellen ons voor dat het straks én voor onderwijzers én voor de leerlingen een vreugde zal zijn om hier te verkeren.

Donderdag 3 September is de avond van de officiele opening, waarbij veel belangstelling wordt verwacht en daarna zal er een "open House" zijn, zodat ieder ruimschoots gelegenheid zal hebben om de school te bezichtigen.

Voor ons zelf is het een wonder als wij de school aan de Scottstreet zien staan en elke bestuursvergadering weer danken wij onze God voor Zijn werk in St. Catharines, waarin wij medewerkers mogen zijn.

The Board

REV. JOHN DE WAARD OVERLEDEN

OTTAWA. - In de nacht van Zaterdag op Zondag j.l. is Rev. John de Waard, emeritus predikant van de Orthodox Presbyterian Church te Rochester, New York, plotseling overleden. Rev. De Waard zou in de Christian Reformed Church van Ottawa die Zondag voorgaan in de Engelse en Nederlandse diensten, ter vervanging van Rev. Paul G. Schrotenboer, die met vacantie te Holland, Michigan, verblijft.

Rev. De Waard heeft gestudeerd aan het Calvin College en aan het Prinction Dominary. Hij was lid van de Board of Trustees of Westminster Seminary in Philadelphia. In Januari van dit jaar was hij met emeritaat gegaan, nadat hij de Orthodox Presbyterian Church van Rochester, N.Y., ruim 20 jaar had gediend.

De diensten te Ottawa werden Zondag j.l. geleid door Rev. C. Spoelhof, van Navan (Ont.).

Zingt de Heere

Op Maandag 3 Augustus werd in het prachtige Gore Park te Elora, Ont. de jaarlijkse "Zangersdag" gehouden van de Christian Choir Association of Ontario. Onder een stralende hemel en in een heerlijk fris klimaat, ver genoeg weg van de smook en drukte van dichtbevolkt Zuid Ontario hebben duizenden een kostelijke holiday mogen genieten, vrienden en bekenden ontmoet en genoten van de zang van bijna twintig christelijke zangkoren. Voor de zangers zelf was het opnieuw een spannende dag, waarin men streefde naar kunstgenot en de eer van een goede plaats in de ranglijst. De sportiviteit was echter groot genoeg om ook vreugde toe te laten over de vorderingen van de andere koren, waarmee men in competitie was.

Zingen behoort bij het christelijk leven. Niet speciaal het zingen in een wedstrijd om eigen eer, maar het zingen vanuit de ziel voor de glory van God. Dat het zingen daarom ook door deze zangersdagen mag worden aangewend, is gelukkig de diepe ondergrond van het streven van de Bond, zoals de voorzitter, Mr. D. Buma in zijn openingswoord duidelijk zeide.

Het kan niet ontkend worden — en er is ook niets op tegen — dat deze zangersdagen behalve door de zangliefhebbers bezocht worden door velen, die hier een welkome kans vinden om een holiday door te brengen in goede sfeer, temidden van vrienden en bekenden die men anders vanwege de afstanden wellicht nooit ontmoet. Volgens het management van het park waren er tussen 5000 en 6000 personen aanwezig, hetgeen aardig klopt met de schatting van het bestuur, dat alleen aan volwassen personen toegangskaarten verkocht maar kinderen vrij toeliet tot het feest.

Het park is voor zo'n uitgaansdag gunstig gelegen en biedt met een oppervlakte van 200 acres talloze mogelijkheden tot ontspanning, o.a. een waterval, een rivier, een uitkijkpunt, grotten enz. Dit was de tweede keer, dat de Zangersdag hier gehouden werd en het is zo goed bevallen dat het bestuur al in principe besloten heeft, om het volgend jaar niet naar een andere plaats uit te zien.

Het zingen van de koren geschiedde in een goede muziektent, die zo was opgesteld, dat de zangers geen hinder van de zon hadden, maar onvermijdelijk hadden daarom de belangstellenden er des te meer hinder van, hetgeen erg jammer was. Het valt niet mee om op een heldere dag in begin Augustus uren achtereen in de zon te kijken, en dit heeft ongetwijfeld velen ervan afgehouden, hun volle aandacht aan het zingen te geven. Als het mogelijk was, zoals bij andere gelegenheden gebeurd is, dat het publiek wat in de schaduw kon zitten, zou dit alleen maar een grote verbetering zijn. Niettemin was de geest onder het publiek zeer goed en het bestuur is zeer dankbaar voor de uitstekende wijze, waarop het publiek medewerking verleende, veel beter dan in vorige jaren wel het geval geweest is.

De jury, bestaande uit de heren prof. James DeJong van Grand Rapids, Keith L. Hopkins van Burlington en Peter Spoelstra van Stoney Creek gaven de volgende beoordeling van de koren:

SUPERIOR CLASS:

St. Catharines (New Life)	88

FIRST CLASS:

Sarnia (Soli Deo Gloria)	82
Brantford (Praise the Lord)	77
Oshawa (Glory to God)	76
Mt. Hamilton (Praise the Lord)	74

SECOND CLASS:

Brampton (Praise ye the Lord)	83
Barrie (Praise the Lord)	80
Wallaceburg (Soli Deo Gloria)	73
Jarvis (Soli Deo Gloria.)	67

THIRD CLASS:

London	84
Chatham	84
Guelph (Praise the Lord)	80
Drayton (Hosanna)	79
Galt (Con Amore)	77
Burlington (Rejoice in the Lord)	74
St. Thomas (Gloria in Excelsis Deo)	72
Wellandport (Soli Deo Gloria)	72

Door de koren die als hoogste in een bepaalde klasse uitblonken, werden in het "ererondje" tijdens het avondprogramma de volgende punten behaald: London (3rd class) 84½; Chatham (2nd class) 81; Sarnia (1st class) 81 en St. Catharines (Superior) 89, terwijl de Jarvis Brass Band 85 punten behaalde als hoogste van de twee muziekkorpsen die bij de bond zijn aangesloten. De andere is de Burlington Brass Band.

ON YOUR WAY

OBSERVING AND REGARDING

He that observeth the wind shall not sow; and he that regardeth the clouds shall not reap.

Eccles. 11:4.

This text does not seem to be self-evident.

Who is more interested in the weather-forecast than the farmer? Perhaps some of our readers might be inclined to question the infallibility of the Scriptures at this particular point.

Yet the solution of the problem is not too difficult, I think. What the preacher wants to tell us is simply this: He that observeth the wind too much shall not sow; he that observeth the clouds too much shall not reap. It belongs to the humorous way of saying things of the preacher that he leaves out the words "too much."

We all know that we have to be very careful with "too much" — usually there is a "too much" at both sides and it requires a certain amount of wisdom to find the path in between these "too much"-es.

The one, who takes no chances at all, will get nowhere, but on the contrary, the other, who gambles at chances all the time, will not make it either.

As senseless as the farmer, who because of some wind or some cloudiness, does not sow nor reap, is his brother, who starts sowing, when a tornado is at hand, or reaping, while the rain is pouring down in torrents.

But the context teaches us that the preacher was not first of all interested in agricultural problems when he wrote these lines. They have a spiritual value and teach us a lesson with regard to our faith.

Some people gamble with spiritual values: they make one text to be the solution of all their problems. They quote: "all things are possible to him that believeth" and hence they state that all headaches and toothaches are the result of lack of faith!

Others, however, are always observers and never ready for action. They feel that decisions should be postponed and are in favor of a "wait and see"-policy. After all, they say, the Holy Spirit has to move our hearts, we are just dead wood.

The first ones forget that the church on earth is still the church under the cross. The later ones deny that the church on earth also glories in the cross. The first ones forget that the church on earth is still a suffering church, the later ones deny that the church also is a militant church.

We meet both types of people in every congregation.

Some want to build a tower without taking the time to count the cost, whereas others object to every new project and to all new expenses listed on the church-budget. For they say: "The time is not come, the time, that the house of the Lord should be built."

Soon vacation-time will be over. The church should plan its activities now. Let us aim high. He that observeth the wind shall not sow, he that observeth the clouds shall not reap. Let us proceed "in union with each other and the Lord" (don't we possess joys which earth can not afford?) for "God hath not given us the spirit of fear; but of power, and of love, and of a sound mind." (2 Tim. 1:7).

We in Canada should not be afraid, but build with the power of Peter, the love of John and the sound mind of James.

R. Kooistra

ANSWER X-WORD PUZZLE

■	S	L	O	W	■	B	A	B	■	■
S	T	A	V	E	■	A	D	U	L	T
T	A	M	E	D	■	C	A	N	O	E
A	R	A	R	■	C	O	R	D	O	N
I	S	■	■	F	U	N	■	■	K	D
R	A	C	K	E	T	■	E	R	I	S
■	N	O	O	N	■	A	L	A	N	■
E	D	D	A	■	S	L	I	N	G	S
M	B	■	■	O	I	L	■	■	G	O
C	A	B	O	B	S	■	C	O	L	D
E	R	O	D	E	■	I	L	I	A	D
E	S	N	E	S	■	M	O	S	S	Y
■	■	E	R	E	■	I	D	E	S	■

CLASSIFIED ADS

ARE EASY AND NOT EXPENSIVE

Pay your advertisement when you send it in. See our new standard-rates below:

Birth-announcements $ 2.50
Engagement-announcements . . $ 2.50
Marriage and anniversaries . . . $ 3.50
Notifications of death . . . . . $ 3.50

"For Sale" and "Want" advertisements up to 40 words $ 2.00.
For every word more 5¢.
For "letters under number" $ 0.50 extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

(Only announcement)
EVERT GRITTER
en
JENNY UITTERDYK
wish to announce their marriage, the Lord willing on August 28th, 1959, at 6.30 p.m. at the Wellandport Christian Reformed Church.
Rev. Jac. Geuzebroek officiating. Reception from 7.30—8.30 after the service in the annex of the church.
Future address:
832 Wealthy S. E.
Grand Rapids,
Michigan, U.S.A.

Fortieth Wedding Anniversary:
REV. AND MRS. R. J. BOS (Katherine Vander Stel) — August 29, 1959 — 411 E. Becker St. Willmar, Minnesota, U.S.A.
Children: Dr. and Mrs. Dewey J. Hoitenga — grandchildren: Camillo, Brent, Noralyn.

Met dankbaarheid aan God en grote vreugde hopen wij heden, 14 Augustus 1959, met onze ouders
G. MUYS
en
J. J. MUYS—DE BLAEY
de dag te herdenken, waarop zij 30 jaar geleden in het huwelijk traden.
Wij hopen, dat zij nog vele jaren voor elkaar en voor ons gespaard mogen blijven.
Hun dankbare kinderen en kleinkinderen
335 Elgin Place,
Ancaster, Ont.

TE KOOP:
Prachtig electrisch-pneumatisch Estey
PIJPORGEL
14 stemmen, twee klavieren, losse speeltafel.
Pijpwerk en windladen als nieuw. Dispositie op aanvrage. Prijs zeer laag. Installatie op korte termijn. Schitterend front.
A. Strybos, 1055 Lake Shore Rd., Sarnia, Ont. Telef. ED 6-6547.

Wilt U een
FARM of een HUIS
kopen in Hamilton en omgeving, bezoek of schrijf
JACK BYLSMA
1607 KING STREET EAST
Hamilton, Ont.
LI 9-3894
WIJ HEBBEN ALTIJD FARMS TE KOOP

"D.V. hopen wij op 15 Aug. a.s. met onze geliefde ouders
HENDRICUS J. VANREEDE
en
FRANSINA A. VANREEDE—DELANGE
de dag te herdenken, dat zij 25 jaar geleden in het huwelijk traden.
Hun dankbare kinderen:
Jans en Adriaan Brouwer
Annette en Francis.
Mien en Willem Geldof
Timothy
Dick
Nannie en Jan
Henry
Frances
Judy
10501-159 Street, Jasper Place, Alberta.

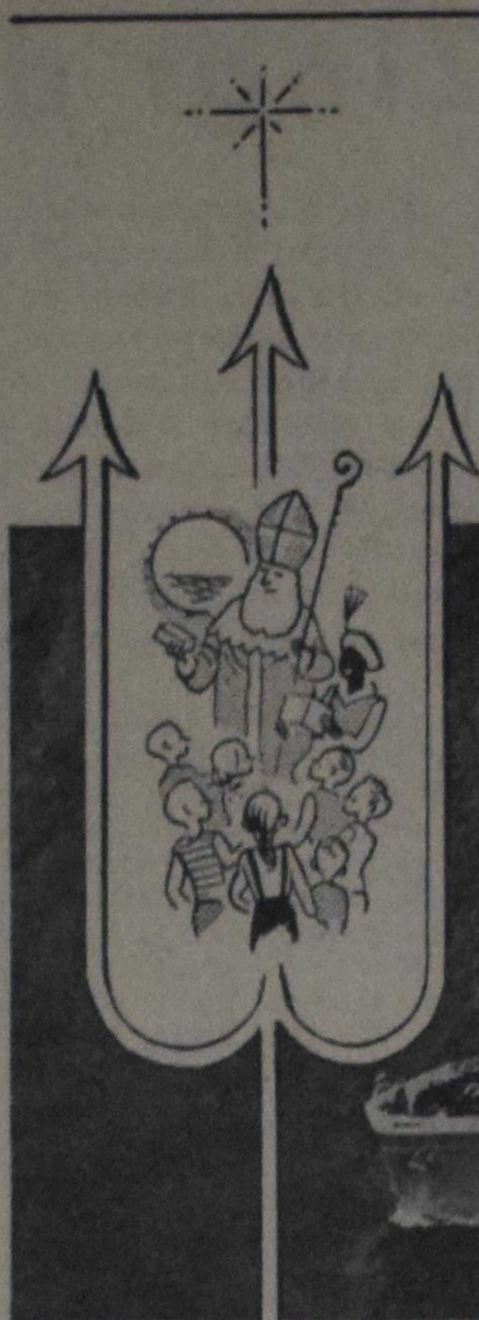
For Sale:
GROCERY STORE AND FIXTURES
Good brick building with 4 room apartment above, with bath. Good turnover. Stock clean. Also ½ ton panel truck. 30 years in business. $ 10,000.00, stock extra. R. P. Dennis, Atwood, Ont.

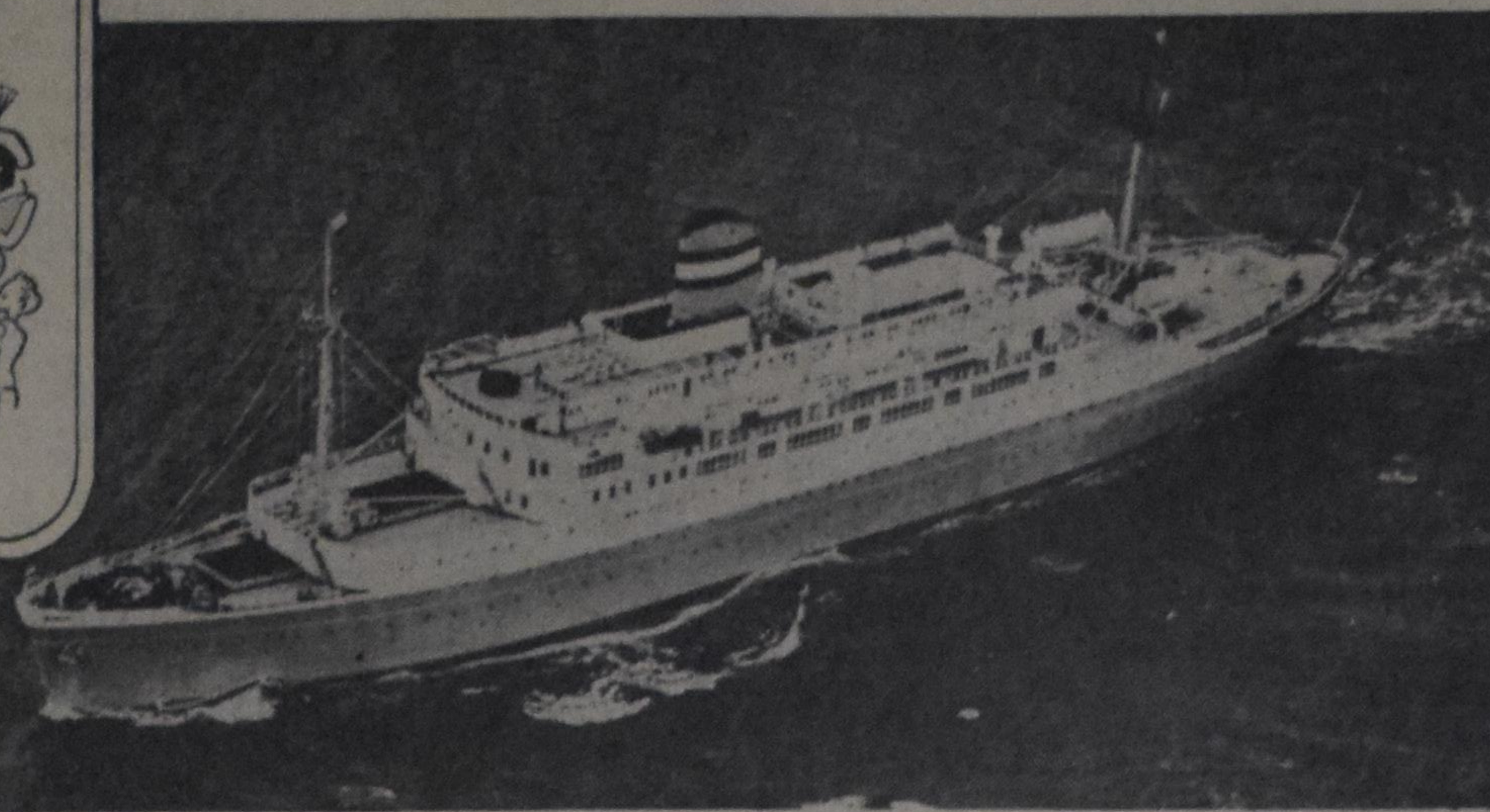
Gaat U verhuizen?
dan naar:
VAN'S MOVING & CARTAGE
(eigenaar J. Vander Wal)
Speciaal ingericht voor het vervoer van Emigratiekisten. Verder: Van, Stake, Dump en Platformtrucks.
RO 2-7445
44 GLENWOOD AVE., TORONTO

WILLEM G. POOLMAN
advocaat
notaris
meester in de rechten
200 Bay St., Toronto
tel.: EM 6-3949
's avonds: CH 4-8986
NEDERLANDSE EN CANADESE RECHTSADVIEZEN

KOOPT BIJ ONZE ADVERTEERDERS

Achtste
Sint Nicolaas reis
RYNDAM 22 Nov.
van **MONTREAL*** en **QUEBEC**
*Bij zonsopgang—inscheping de avond voor vertrek.
Aankomst Rotterdam 1 Dec.

s.s. RYNDAM (15,015 ton) volledig "airconditioned" en van "stabilizatoren" voorzien.

Échte Gezelligheid vindt U alleen op een schip,

OMDAT U 9 dagen voor allerlei pretjes hebt; 9 dagen om oude banden weer aan te knopen en om nieuwe vrienden te maken.

Omdat U op dit mooie en geriefelijke schip ruimte te over hebt om Uw benen te strekken, om uit te rusten, om aan sport te doen, om het leven aan boord ten volle te genieten.

Omdat op de Ryndam de voornaamste lounges, dekken, eetzalen, bibliotheek en winkelgalerij volledig ter Uwer beschikking staan wanneer U toeristenklasse reist.

Omdat U de kinderen met een gerust hart kunt meenemen in de wetenschap dat ze zich met elkaar amuseren zullen, met feestjes en allerlei georganiseerde pretjes. Dat ze hun eigen speelkamers hebben en dat ze bezoek van Sinterklaas en zwarte Piet zullen krijgen met cadeautjes voor de jongens en de meisjes.

Omdat een reis op de Ryndam alleen maar te vergelijken is met een verblijf in een mooi hotel in een badplaats, met 3 volmaakte maaltijden per dag, afgewisseld door allerlei "snacks," alles zonder extra kosten. De minimum toeristenklasse-prijs is $181,50 van Montreal en Quebec naar Rotterdam. (Beperkte 1ste klasse accomodatie beschikbaar vanaf $252.)

Omdat de heer Walter Mees van ons kantoor in Vancouver gedurende deze reis Uw opgewekte gastheer zal zijn; geen moeite zal hem te veel zijn om deze reis voor U tot een onvergetelijke vacantie te maken.

Omdat U volledige ontspanning vinden zult op het van "stabilizatoren" voorziene Nederlandsche schip "Ryndam" met zijn staf van experts. En U zult ruimschoots op tijd in Rotterdam zijn om Uw eigen Sinterklaas-viering niet mis te lopen.

"IT'S GOOD TO BE ON A WELL-RUN SHIP"

Boekt tijdig bij Uw reisbureau.

Holland-Amerika Lijn
MONTREAL: Dominion Sq. Bldg., 1010 St. Catherine St. West
TORONTO: 159 Bay Street • WINNIPEG: Room 405, Royal Bank Bldg.
HALIFAX: Maritime Life Assurance Bldg., 65 Spring Garden Road • VANCOUVER: 540 Burrard Street

---

BOEK NU
voor de ST. NICOLAASAFVAART van de RIJNDAM op onze groep onder deskundige leiding vanaf Hamilton en Toronto.
KOOPS TRAVEL SERVICE
HET GROOTSTE NEDERLANDSE REISBUREAU IN CANADA
POSTBOX 176 - SHOPPING CENTRE - BURLINGTON, ONT.
Telefoon: NE 4-1813 (dag en nacht). Donderdag en Vrijdag open tot 9 uur.

W. Toronto Christian School needs
TEACHER
for Junior High, up to grade 9, specializing in math. and science subjects. Please send all applications to Mr. S. Vander Boom, 57 Yorkdale Crescent, Weston, Ontario.

Voor Uw
KOSTHUIS
Phone CH 6-6555
in Thistletown, Ont.

DUTCH BOOKSTORE
H. VAN PELT
25 Hiawatha St., - ST. THOMAS
Voor het Hollandse boek zijn wij het
VOORDELIGSTE ADRES
Vraagt onze lijsten!

Te koop, wegens bijzondere omstandigheden
100 acre Farm in Wellington county
Ingericht voor mixed farming.
Dicht bij de Christian Reformed Church en Chr. School. Zeer gemakkelijke voorwaarden voor flink gezin.
Brieven onder no. 1240 aan Calvinist-Contact P.O. Box 312. Stat. B. Hamilton Ont.

Voor goede prijzen en vlugge opruiming van Uw dood vee
Telephone (collect)
Ancaster MI 8-3939
Smithville 246
GEORGE LUNSHOF

"Guide" Travel Bureau
G. Den Hartog
39 King Street - Aylmer, Ont. - Phone 1152
"VOOR ALLE ZEE-, LAND- EN LUCHTREIZEN"
Wij bezoeken U gaarne en verzorgen visa en paspoort vrijblijvend.
Huisadres:
R.R. 2, AYLMER - PHONE 437-R-58

Op Highways en op country wegen
"Maple Leaf" komt U overal tegen.
Vooral met deze zomerse dagen
ziet U vaak frig. en freezers op de wagen.
MAPLE LEAF
SALES & SERVICE
BOX 45 DUNDAS, ONT.
FURNITURE APPLIANCES SEWING MACHINES
Phones MA 8-2166 MA 8-8739
Jack Romkes Henry Vanderveen
Alles rechtstreeks van de fabrieken naar Uw woning

ADVANCE REAL ESTATE LTD.
278 Havelock St.
Toronto, Ont. LE 4-9246
125 acre Dairy Farm slechts drie mijl vanaf Smithville. Groot 10 kamer huis, goede barn met plaats voor 30 stuks vee. Melk-contract van ongeveer $450 per maand.
130 acre Dairy Farm in Waterford district. Modern huis, goede barn en bijgebouwen, goed land voor tuinderij. Melk-contract van ongeveer $500 per maand.
We hebben ook vele huizen en bungalows te koop in geheel Toronto.
Telefoneer voor verdere inlichtingen Mr. J. S. Bylsma, LE 4-9246.

FARMS FARMS
20 ACRES fruitfarm met de volgende beplantingen 11 acres druiven 3 tot 6 jaar oud, 3 acres perziken, 3 acres barklettperen en 3 acres pruimen, alle machines en een 4 room huis met badkamer. Prijs $18000 met $3000 down.
100 ACRES dairy farm, 30 stuks vee, grote schuur en 10 kamer stenen huis geschikt voor 2 families. Prijs $27.500 met machines inbegrepen, goed downpayment vereist.
Contact: Medard Verdegem
3 Benson Drive, St. Catharines - Ph. WE 4-1948, of
S. D. Costen
REAL ESTATE
24 King Street, St. Catharines - Ph. MU 5-5447